

اداره خانہ سی :

فصلہ ہفتہ ہزاری صاحبگیر خانہ ۱۶

آہولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :

آریستووولوس د. خریستیدیس

Ασολα

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ</p> <p>✽ ΓΡΑΦΕΙΑ ✽ ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16</p>	<p>ΤΙΜΗΜΑ ΗΓΓΡΗΦΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ ἔτησίᾳ γρ. 30 Ἐξωτερικοῦ ἔτησίᾳ φρ. 40 > ἑξάμην. > 20 > ἑξάμην. > 6</p> <p>ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ ἔτησίᾳ γρ. 50 Ἐξωτερικοῦ . . . φρ. 18</p> <p>■ ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ ■</p>	<p>ΠΡΟΜΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ</p> <p>ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ</p> <p>Τὰ χειρόγραφα δὲν ἰπιστρῶνται.</p>
--	---	--

■ Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Οὐγγαρίας κόμης Στεφάν Τίσδζα.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΤΟ ΘΡΟΣ ΚΑΙ Η ΠΙΣΤΙΣ

Κατὰ τὸν Ματθαῖον, ὡς ἀναφέρει εἰς τὴν αὐριανὴν εὐαγγελικὴν περικοπήν, ὁ Ἰησοῦς ἰάτρευσε τινὰ παιδιόθεν δαιμονιζόμενον, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ αὐτοῦ, προτοῦ τὸν παρουσιάσει εἰς τὸν Χριστόν, τὸν ἐπέδειξεν εἰς τοὺς μαθητὰς Ἐκείνου καὶ παρ' αὐτῶν ἠτήσατο τὴν θεραπείαν. Ἐν τούτοις εἰς οὐδὲν ἰσχυσαν.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὁ Χριστὸς ὁμιλεῖ τινὰ περὶ πίστεως, ἐξαίρει τὴν σημασίαν τῆς καὶ ἐπιλέγει :

— Ὁ ἔχων πίστιν ὡς κόκκον συνάπεως, δύναται νὰ εἴπῃ εἰς τὸ ὄρος τοῦτο: ἔλθέ, καὶ τοῦτο εὐθὺς θὰ κινήθῃ πρὸς αὐτόν.

Διὰ τῆς φράσεως ταύτης ὁ Διδάσκαλος διατρανώνει μίαν φορὰν ἔτι τὴν δύναμιν τῆς πίστεως, ἀποδίδων εἰς ταύτην καὶ τόσα μεγάλα καὶ παρὰ φύσιν ἔργα.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ Εὐαγγελίου διήκει ἡ ἰδέα αὕτη. Ὁ Ἰησοῦς, ὅπου εὗρισκεν εὐκαιρίαν, πάντοτε ἐδίδασκε τὸ θαυματουργὸν καὶ πανσθενὲς μεγαλεῖον τῆς πίστεως, δὲν ἐδίστασε δὲ πολλά, πλεῖστα ἔκ τῶν θαυμάτων του νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν πίστιν τοῦ ἰαθέντος.

— Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε, ἐπανελάμβανε πολλάκις πρὸς τὸν θεραπευθέντα ὑπ' αὐτοῦ, ὅταν οὗτος ἐξεχύνετο εἰς ἐκδηλώσεις ζωηρᾶς εὐγνωμοσύνης καὶ χάριτος.

Αἱ φράσεις τοῦ Κυρίου δὲν εἶναι ὑπερβολικαί. Ὅτι ἡ πίστις εἶναι μεγαλοδύναμος, οἱ αἰῶνες, ἡ πείρα, ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου τὸ διατρανοῦσιν. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔλεγε καὶ ἐζήτηε ὁ Ναζωραῖος εἰς τοὺς μαθητὰς του καὶ τοὺς ἀκολούθους του, ἔρχονται κατόπιν φιλοσοφικοὶ ὄγκοι νὰ τὸ διακηρύξωσιν.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ὄντως ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ μίαν δύναμιν ἀδάμαστον, μίαν ὑπερβάλλουσαν καὶ ἀκατάβλητον ἰσχύον, ἣτις τὸν ἀνυψώνει ὑπεράνω τοῦ ἐπιπέδου του καὶ τὸν φέρει εἰς κόσμους ἀληθῶς ὑπερανθρώπους.

Πράγματα τελείως ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀκατόρθωτα, κατορθοῦνται, κωλύματα δλοσχερῶς ἀνυπέρηθα ὑπὸ τῶν λοιπῶν ὑπερκάμπτονται καὶ φαινόμενα ἐκπληκτικὰ παρουσιάζονται πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ κόσμου, χάρις εἰς τὴν ἐνδόμυχον τοῦ ἀνθρώπου ψυχικὴν δύναμιν.

Ταύτην ὀνομάζει τὸ Εὐαγγέλιον Πίστιν. Ἡ φιλοσοφία τὴν μετωνόμασε Θέλησιν. Εἰς ἡμᾶς δὲν ἐνδιαφέρουν τὰ ὀνόματα. Ἡ βᾶσις εἶναι μία, ἡ δύναμις ἡ αὕτη.

Ἄρα γε δὲν θὰ εἶναι ἀκαταλόγιστον νὰ ἀποξενωθῶμεν ψυχικῆς δυνάμεως, ἣτις τόσα ἐπιτελεῖ καὶ τόσον ὑπερυψοῖ τὸν ἄνθρωπον;

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΜΟΙ

Ὁ ἰατρός μὲ τὸ δοκτορικὸν ὕφος του, τὸ ὁποῖον δὲν δέχεται οὐδεμίαν ἀναίρεσιν ἢ ἀνακοπήν, ἀφοῦ ἐξήτασε καλὰ τοὺς ρευματισμοὺς τοῦ γέροντος, τοῦ εἶπε :

— Πρέπει, φίλε μου, ἐφέτος κάπου νὰ κάμεις ἀλλαγὴν· σὰς συνιστῶ πρὸ παντὸς τὰ νησιά. Τὸ ξηρὸ τῶν κλίμα, ὁ καθαρὸς ἀήρ, οἱ σιγανοὶ περὶπατοὶ θὰ σὲ ὠφελήσουν τόσον, ὥστε τὸν προσεχῆ χειμῶνα δὲν θὰ ἐνοχληθῆς σχεδὸν διόλου ἀπὸ τοὺς ρευματισμοὺς.

Αὐτὰ ἐλέχθησαν εἰς τὸ ἕνα σπίτι. Εἰς κάποιον ἄλλο εἰς ἄλλο ἰατρός μὲ τὸ ἴδιον ὕφος, ἀφοῦ ἐξήτασε τὴν οἰκοδέσποιαν, μίαν πελωρίαν γυναῖκα, σφύζουσαν ἀπὸ ὑγίαν καὶ ζωὴν, τῆς εἶπε :

— Κυρία, εἰσθε πολὺ καλά . . . Ἐν τούτοις, δὲν θὰ εἶναι ἀνωφελὲς νὰ παραθερίσετε κάπου, αἰφνῆς εἰς τὰ νησιά. Ὁ καθαρὸς ἀήρ, ἡ θαλασσία αὔρα θὰ σὰς τονάσῃ τοὺς πνεύμονας καὶ θὰ ἐπιστρέψετε πλήρως ἀπὸ ὑγίαν, τελείως πλέον καλά.

Εἶπον αὐτὰ οἱ ἰατροὶ τότε. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ, ὅπου δὲν ἐκλήθη ὁ ἰατρός, ὁ οἰκογενειακὸς φίλος τὸν ἀντικατέστησεν. Ἐνα βράδυ, ἐνῶ ἐπιναν κάποιον καθυστερημένο τσάϊ, τοὺς εἶπε :

— Καὶ φέτος ποῦ σκοπεύετε νὰ παραθερίσετε ;

Ἡ κυρία ἀπήντησεν :

— Ἴσως πουθενά· ὁ Ἄνδρέας μὲ τῆς δουλειᾶς του, μοῦ λέγει πῶς κοπιᾶζει πολὺ μὲ τὰ ταξίδια τῶν νησιῶν καὶ εἶσι ὑπάρχει ἰδέα . . .

Ὁ οἰκογενειακὸς φίλος δὲν ἐκρατήθη. Ὑψωση τὴν φωνήν, ἔλαβε στάσιν διαμαρτυρίας καὶ ἐπενέβη :

— Πῶς ; ὥστε λοιπὸν ὁ Ἄνδρέας τὰ κάμνει ὅλα αὐτὰ ; Ἄ ! θὰ τὸν ἰδῶ καὶ θὰ τὸν ἀρχίσω. Ἀλλὰ σεῖς, κυρία μου, πρέπει νὰ τοῦ ἐπιβληθῆτε. Ὡστε μόνον τὸν ἑαυτὸν του σκέπτεται ; ὁ ἐγώσῃς ! καὶ δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν του τὴν γυναῖκα του, τὰ παιδιά του, ποῦ εἶναι κλεισμένα στὸ Σταυροδρόμι ! Ἄ ! πρέπει νὰ ἐπιμείνετε, τοῦλάχιστον πρέπει νὰ πᾶτε στὴν Πρίγκηπον καὶ μάλιστα νὰ μὴ καθυστερήτε . . .

Ἐκεῖ ὅπου δὲν ἐγνωμοδότησεν ὁ ἰατρός, ἐκεῖ ὅπου δὲν ἐπενέβη ὁ οἰκογενειακὸς φίλος, κάποια ἄλλη ἀφορμὴ εὐρέθη.

— Τὸ σπίτι ὑπάρχει ποῦ ὑπάρχει, ἔλεγε σχεδὸν δικαιολογουμένη μία κυρία· θὰ εἶναι τρεῖς ἄλλα νὰ τὰφήσῃ μάνεις ἄδαιο ἢ νὰ τὸ ἐνοικιάσῃ σὲ ἄνθρώπους, ποῦ οὔτε τοὺς ξέρει οὔτε τοὺς μέλει ἂν θὰ τὸ ριμάξουν. Ὅχι, γὰρ τὸ κατῆρι τοῦ σπιτιοῦ θὰ πᾶμε.

— Ἐφέτος θὰ παραθερίσωμεν στὴ Χάλλη, ἔλεγε κάποιος γηραιὸς σύζυγος στὴν γυναῖκά του· τὸ κλίμα τῆς θὰ σ' ὠφελήσῃ.

Καὶ ὁ ἴδιος ἐσκέπτετο κατ' ἴδιαν :

— Τί ἄλλο πρέπει νὰ τῆς εἰπῶ, διὰ νὰ τὴν πείσω εἰς τὴν ἐκλογὴν μου ; Ἄν δὲν γίνῃ αὐτό, πᾶνε, καθήκον ἢ παρτίδες τοῦ πριδῆ, ποῦ θὰ παίξουμε μὲ τὸν φίλο μου τὸν . . .

⊙

Ὅλοι αὐταὶ αἱ ἀφορμαί, ὡς ἰσχυρὰ ἐνδόμυχα, ἀλλὰ καὶ τελεσφόρα ἐλατήρια, ἐξέβησαν τὰς οἰκογενεῖας τῆς κειωνίας μας εἰς ὅλα τὰ νησιά καὶ τὰ χωριά τῶν παραθερισμῶν. Τὰ σεντούκια ἐδέθησαν ἐνωρίτητα. Τὰ πάντα ἐτοιμάσθησαν, τὸ ἀπαρτῆμα τῆς πόλεως ἄδειασε καὶ τὸ βαπόρι μίαν ὥραϊαν ἡμέραν μετέφερε τὴν οἰκογένειαν εἰς τὸ νησί. Ἐκτοτε ὁ κύριος μετεβλήθη εἰς ἀμφίβιον χαμάλην, μὲ μίαν τσάνταν εἰς τὸ χέρι· ἰδρωμένος, κουρασμένος, λαχαιασμένος, πότε τρέχει ἐπάνω εἰς τὴν γέφυραν, διὰ νὰ εὕρῃ θέσιν εἰς τὸ βαπόρι, πότε ἀφίνει μισοτελειωμένη τὴν δουλειά του, διὰ νὰ μὴ χάσῃ καὶ τὸ δευτέρο.

Καὶ οἱ παραθερισμοὶ τώρα εὐρίσκονται εἰς τὸν κολοφῶνά των. Ὅλοι ταξιδεύουν, ὅλοι πηγαίνουν κάπου ἄλλο. Πολλάκις χάνουν τὴν ἀνεσίαν των, τὴν οἰκιστὴν ἐνμόρμιον, κοπιᾶζουν περισσότερον,

ὑποφέρουν, ὡσάν νὰ ἦσαν κατάδικοι εἰς καταναγκαστικά ἔργα, ἀλλὰ παραθερίζουν, διότι «τὸ εἶπεν ὁ γιατρός», «τὸ συνέστησεν ὁ φίλος» ἢ «τὸ θέλει ἡ μοιωνία».

⊙

Δὲν γνωρίζω ἂν θὰ ἐπαληθεύσουν οἱ λόγοι, διὰ τοὺς ὁποίους ἠναγκάσθησαν νὰ παραθερίσουν τόσοι καὶ τόσοι. Πολὺ πιθανὸν νὰ μὴ θεραπευθῶν οὔτε οἱ ρευματισμοὶ τοῦ γέροντος, οὔτε νὰ τὸν στήθας τῆς κυρίας. Οὐχὶ παράδοξον μάλιστα νὰ μὴ γίνων καὶ πολὺ τρυφεραὶ ἢ παρτείδες τοῦ πριδῆ. Ἀλλὰ ἂν δὲν γίνων αὐτὰ, θὰ γίνῃ κατ' ἄλλο πολὺ οὐσιῶδες καὶ πολὺ γλυκὺ, πολὺ τρυφερὸν καὶ πολὺ ριζικὸν ταῦτοχρόνος. Μαζὶ μὲ τὸν ρευματικὸν γέροντα θὰ πάγῃ στὸ νησί καὶ ἡ νεαρά του κόρη — δεκαοκτὼ ἀνείξεις —. Καὶ τὴν στηθικὴν κυρίαν θὰ ἀκολουθήσουν βεβαίως τὰ παιδιά της—νεοὶ ἐφηβοί—. Ὅλοι αὐτοὶ δὲν ἔχουν οὔτε ρευματισμοὺς, οὔτε ἀδυναμίας νὰ θεραπεύσων. Ἡ νεότης αὕτη, ποῦ συνώδευσε τὸ γῆρας καὶ τὴν ἀσθενεῖαν μέχρι τῶν ἀλιβρέκτων ἐκείνων βράχων, ἢ ἀφροντίς καὶ φιλοπαιγμων αὕτη γενεά, πρέπει νὰ ἀσχοληθῇ κάπου· θὰ ἐκχυθῇ εἰς τὰ πεύκα, θὰ διασκεδασθῇ εἰς τὰς παραλίας, θὰ τρέξῃ, θὰ γελᾶσῃ, θὰ παίξῃ, θὰ συναντηθῇ.

Ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὰ λόγια, μαζὶ μὲ τὰ μειδιήματα, μαζὶ μὲ τῆς ματιᾶς ρίπτονται καὶ τὰ πρῶτα δίκτυα, ποῦ στὴν ἀρχὴν εἶναι καὶ φαίνονται ἀραχνόφρακτα, λεπτά, εὐθραύστα, ἔπειτα ὅμως γιγαντόνευον, δεσμεύουν, ἐνόνουν σφικτά. Εἶναι τὰ δίκτυα, ποῦ πλέκει ὁ ἔρως, διὰ νὰ συλλάβῃ μέσα εἰς αὐτὰ τὰς νεαρὰς καρδίας . . .

Καὶ μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν οἱ παραθερισμοὶ ἔχουν ἕνα ἀποτέλεσμα. Ἄν δὲν θεραπεύων τοὺς ρευματισμοὺς τῶν γέροντων, θεραπεύουν ὅμως τοὺς γλυκεροὺς πόθους τῆς νεότητος, ποῦ θέλει ζωὴν, ὄργασμούς, δημιουργίαν . . .

⊙

Ὅταν, ρεμβὸς περιπατητῆς, ἐκτείνω τὰς μονήρεις περιπλανήσεις μου μέχρι τῶν πεύκων μ' ἐν βιβλίον ὑπὸ μάλῃς — σκυθρωπὸν ἀπεικόνισμα τῆς ζωῆς—αἰσθάνομαι νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς ψυχῆς μία γλυκερὰ αὔρα, ἡ ὁποία τονώνει τοὺς πνεύμονας, ἢ ὁποία ἐμφυσᾷ τὴν αἰσιοδοξίαν, διαλύει τὰ μεταλλοχολικά ὄνειρα.

Εἶναι ἀρὰ γε ἡ αὔρα τῆς θαλάσσης, ποῦ φέρει τὸ κῆμα ἐπὶ τῶν βράχων τῆς ἀπέης, διὰ νὰ τὸ κάμῃ λευκοτάτους ἀφρούς ; Εἶναι ὁ ἔσφυρος, ποῦ περὶ ἑ μέσα ἀπὸ τὰ βελονοῖα τσάμια καὶ μυρόνευται μὲ τὸ ἀρωμά των ; Εἶναι ἡ εὐωδία τῆς γῆς, ποῦ κρύπτει χιλιάς μυστικὰς ζωάς, ἀπειρούς φυτικὸὺς ὄργανισμούς, καθ' ἕνα καὶ κρατήρα ἀρωμάτων καὶ γλυκερῶν θωπειῶν ;

Ἴσως νὰ εἶναι κατ' ἐξ ὅλων αὐτῶν, ἴσως μάλιστα νὰ εἶναι καὶ ὅλα ἐκεῖνα ὁμοῦ, ἀλλ' εἶναι πάντοτε μαζὶ των καὶ ἡ μεγάλη πνοὴ τῆς ζωῆς, ποῦ ἐμφυσᾷ ἀπὸ τὴν σφύζουσαν νεότητα, ἣτις τείνει τὴν χεῖρα εἰς ἕνα θερμὸν καὶ ζωηρὸν δεσμόν, διὰ νὰ συνεχίσῃ ἠνωμένη τὸ μέγα ἔργον τῆς.

Ὡ ! εἶθε ὅλα αὐτὰ τὰ ὄρατα ζεύγη τῶν ἐρῶντων τῆς σήμερον νὰ καταστῶσιν αὐτίον ἀρμονικὰ συζυγικὰ δυάδες καὶ ὁ γλυκύτερος ὑμέναιος νὰ ἐπιστέψῃ τὰ γλυκερὰ ὄνειρα τῆς νεότητος.

⊙. Κ. Μ.

ΓΝΩΜΑΙ

✧ Μὴ προτιμᾶτε ποτὲ μίαν μεγάλην καλὴν πρόθεσιν ἀπὸ μίαν μικρὰν καλὴν πράξιν.

✧ Ἡ κολακεία εἶναι καθὼς ἡ σκιά· δὲν καθιστᾷ τὰ πρόσωπα πραγματικῶς οὔτε μεγαλείτερα οὔτε μικρότερα.

✧ Καὶ οἱ πλέον κακοὶ κρύπτουν εἰς τὴν καρδίαν των μίαν γωνίαν διὰ τὴν τρυφερότητα.

ΔΙΠΛΗ ΘΛΙΨΙΣ

Ἐσχάτως, ἐπανερχόμενος ἐκ τῆς λέσχης, εὔρον παρὰ τῷ θυρωρῷ μου πένθιμον φάκελλον, ἐγκλειόμενα τὴν ἐξῆς λυπηρὰν ἀγγελίαν:

«Ἡ κ. καὶ ὁ κ. Δελόρτα (ἱατρός), διευθυντῆς τοῦ φρενοκομείου Χ..., ἀγγέλλουσιν ὑμῖν μετὰ βαθύτατης θλίψεως τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς αὐτῶν υἱοῦ Ἰωάννου, ἡλικίας τριῶν ἐτῶν».

Ἀπὸ τῆς τελευταίας πρὸς τὴν οἰκογένειαν Δελόρτα ἐπισκέψεώς μου, μία μόλις εἶχε παρέλθει ἑβδομάς. Καὶ ἤδη ἐσκεπτόμην τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς τῶν δυστυχῶν τούτων γονέων ἐπὶ τῇ σκληρᾷ ἀπωλείᾳ τοῦ τέκνου των, τοῦ τιμαλοῦς ἀγγέλου, ἐφ' οὗ ἐστήριζον τὰς γλυκυτέρας ἐλπίδας καὶ τὰ λαμπρότερα ὄνειρα. Ἦτο ἡ μόνη χαρὰ καὶ εὐτυχία των. Ἀπολαῦον ὑγείας καὶ ζωηρότητος, τὸ ἀγγελόμορφον τοῦτο πλάσμα, ἔκαμνε τὴν οἰκίαν ἡ ἀντηχῆ δι' ἡχηρῶν γελῶτων μετὰ τὰς ἀστείας λέξεις καὶ τὰ ἐκπληκτικὰ ἐπιθέτα, τὰ ὁποῖα εὗρισκε πάντοτε, διὰ τὰ ὀνομάσῃ ἢ δηλώσῃ τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα ἐπληττον τοὺς χρώματος μυσοσπίδος ὀφθαλμούς του, τοὺς πλήρεις εὐφυΐας καὶ νοημοσύνης.

Μετέβην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱατροῦ. Ἦτο μόνος. Βλέπων με, ἤρχισε νὰ κλαίῃ ὡς βρέφος, ἀδυνατῶν νὰ μοῦ ὁμιλήσῃ, νὰ μοῦ διηγηθῇ τὸ ἀποτρόπαιον δυστύχημα, τὸ ὁποῖον ἐπληξε τόσο τὴν εὐαίσθητον πατρικὴν καρδίαν του. Ἡ λύπη καὶ ἡ ἀπελπισία του συνεκίνησαν ἐπίσης τὴν ψυχὴν μου, τοῦ ἔθλιβον δὲ τὰς χεῖρας, χωρὶς τίποτε νὰ τοῦ εἴπω.

— Ἐμάθετε βεβαίως τὸ τραῦμα, ποῦ με ἐπληξε, εἶδησιν, τὴν ὁποῖαν δὲν ἠλπίζετε. Ὁ Ἰωάννης μου..., ἐν παιδίον εὐρωστον, κρᾶσεως θαυμασίας, οὐδέποτε ἀσθενῆσαν!... Εἶναι ἀληθές, ὅτι αἱ περιθάλψεις δὲν τοῦ ἔλειψαν οὔτε λεπτόν. Τέλος πάντων, με ἐννοεῖτε... Ἐν τυχαίῳ δυστύχημα ἐμελλε νὰ... Τί λέγω;... Ἐν δυστύχημα; μία φοικτὴ ἱστορία. Θὰ σοῦ τὴν διηγηθῶ... Πιθανὸν τοῦτο νὰ με ἀνακουρίσῃ.

Πρὸ δύο ἢ τριῶν μηνῶν ἐδέχθη εἰς τὸ φρενοκομεῖον μίαν γυναῖκα, ἣτις, ἐξ αἰτίας τοῦ θανάτου τοῦ τέκνου τῆς, εἶχε χάσει τὰς φρένας. Νύκτα καὶ ἡμέραν ἡ δυστυχὴς ἐφώναζεν, ἐτύπτετο, ἐκυλιέτο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κλαίουσα, ἀπειλοῦσα, ζητοῦσα τὸν υἱὸν τῆς, λέγουσα, ὅτι τῆς τὸν ἀφήρησαν, καὶ ὅτι ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ. Ἦτο θέαμα λυπηρότατον ἅμα καὶ σπαραξικάρδιον.

Ἐνίοτε ἐπραῦντο αἰφνιδίως, εἰσώπα καὶ περιεπάτει ἐντὸς τοῦ κήπου, τοὺς ὀφθαλμούς ἔχουσα ἀπλανεῖς καὶ προσηλωμένῃ εἰς ρεμβασμόν, ἐν τῷ ὁποίῳ διέβλεπεν ἀναμφιβόλως τὸν υἱὸν τῆς νὰ μειδιᾷ, διότι ἤκουα αὐτὴν ἐπίσης νὰ γελᾷ γέλωτα βραγχνώδη, βαρῶν καὶ πένθιμον ὡς ροχασμόν ψυχορραγοῦντος!

Ἐσπέραν τινὰ περιεπάτου μετὰ τοῦ δυστυχοῦς Ἰωάννου μου ἐντὸς τοῦ κήπου τοῦ φρενοκομείου, ὅπου περιεπάτου καὶ αἱ δυστυχεῖς μας οἰκότροφοι.

Τὰ βλέμματά μου ἐστράφησαν τυχαίως πρὸς τὴν δυστυχῆ ἐκείνην μητέρα, καταπλάγην δὲ διὰ τὴν προσήλωσιν, μετὰ τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς παρηκολούθουν τὸν μικρὸν μου Ἰωάννην.

Βλέπων αὐτὴν ἀτάραχον καὶ ἡσυχον, τὴν ἐπλησίασα, ὅπως τῇ ἀπευθύνω μερικὰς λέξεις, συγχρόνως δὲ καὶ ἔπως κρίνω ἐάν ἡ λύπη τῆς διετέλει ἐν τῇ αὐτῇ καὶ πάλιν σφοδρᾷ καταστάσει τῶν πρώτων ἡμερῶν. Δὲν μοῦ ἀπήντησεν, οὔσα ἀπησχολημένη εἰς τὸν θαυμασμόν τοῦ τέκνου μου, ἀλλά, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεχωριζόμεν αὐτῆς, ἤρπασεν ἀποτόμως τὸν υἱὸν μου ἐντὸς τῶν βραχιόνων τῆς καὶ τὸν ἐφίλει, τὸν ἐφίλει ἐπὶ τῶν παρειῶν.

Φαντασθῆτε τὸν τρόπον τοῦ παιδίου. Τὸ ἀπέσπασα ἐκ τῶν χειρῶν τῆς, τὸ ἔβγαλα ἀπὸ τὸν κήπον καὶ εἰσήλθον ταχέως εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Τὴν ἐπαύριον, κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν μου εἰς τὰς διαφόρους αἰθούσας τοῦ ἀσύλου, ἐπανεῖδον τὴν πάσχουσαν. Μοῦ ἐφάνη ἤδη πρῶτάτη, ὀλιγώτερον ἢ τὰς παρελθούσας ἡμέρας ἀνήσυχος. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, ὁ ἴδιος πάλιν περιπάτος τῆς προτετραίας ἐγένετο, συνέλαβον δὲ τὴν ἰδέαν νὰ μεταχειρισθῶ τὸ τέκνον μου ὡς μέσον θεραπείας τῆς ἀλαϊπόρου μητρός.

Ἄλλοτε κατ' ἄλλοτε ὁ Ἰωάννης συνείθισε τὸ πρόσωπόν τῆς καὶ ἐδέχετο τὰς θωπείας τῆς, χωρὶς πολλὴν ἐποστροφὴν. Ἐξ ἄλλου ἡ φρενοβλαβὴς ἦτο ἠπιωτέρα καὶ ἔκλειεν ἐκ χαρᾶς, ὅτε ὁ Ἰωάννης εὗρισκετο πλησίον τῆς.

Τὸ τέκνον μας, ἐνεκα τοῦ κακοῦ καιροῦ καὶ τῆς βροχῆς, ἔμεινεν ἐπὶ δύο ἡμέρας ἐντὸς τῆς οἰκίας, χωρὶς νὰ καταβῇ εἰς τὸν κήπον ὅτε ὁμοῦ ὁ ἥλιος ἀνεφάνη, ἐσπευσεν ἀμέσως νὰ ὑπάγῃ νὰ τὴν ἐπανεύρῃ. Μόλις ἡ δυστυχὴς τὸ εἶδεν ἀπὸ μακρὰν, ἔτρεξε πρὸς αὐτὸ με ἀγρίας φωνὰς χαρᾶς, ἀφοῦ δὲ τὸ ἔλαβεν ἐντὸς τῶν νευρικῶν βραχιόνων τῆς, τὸ μετέφερε πέραν εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου, ὑπὸ τὴν πυκνὴν σκιὰν τῶν φυλλοδῶν. Τὸ παιδίον ἐφάνη, ὅτι εὐηρεστεῖτο εἰς τὴν αἰφνιδίαν αὐτὴν ἔξαψιν τῆς στοργῆς, καθότι ἤκουσα πρὸς στιγμὴν ἐκ τοῦ γραφείου μου τοὺς λιγυροὺς του γέλωτας. Αἰφνης, μία φωνή, φωνὴ ἀγωνίας, διέσχισε τὸ μενόν, πάραυτα δὲ ἡ ὀρμέμφυτος καὶ ἔξαφνικὴ ἰδέα φρικτοῦ δυστυχήματος ἐκυρίευσεν τὸ πνεῦμά μου.

Ἠγέρθη ὁ ὑπάλληλος ἤδη ἔτρεχον ὡς ἐγὼ πρὸς τὸ σημεῖον, ὅθεν προήρχετο ἡ σπαρακτικὴ αὐτῆ φωνή, ἣτις πλέον εἶχε παύσει.

Ὅτε ἐφθασα, ἡ ἀσθενὴς ἐκάθητο ἡσυχῶς ἐπὶ τινος λιθίνου καθίσματος, ἐφαίνετο δὲ, ὅτι ἐλίκνιζε μετὰ τῶν βραχιόνων τῆς τὸ παιδί μου, τὸ ὁποῖον θὰ ὑπελάμβανέ τις κοιμώμενον. Ἄλλ' ἡ ὀχρότης τοῦ Ἰωάννου μου καὶ μία λεπτὴ γραμμὴ, ἐρυθρὰ ἐκ τοῦ αἵματος, τὸ ὁποῖον ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ἄκρου τῶν ἀποχρωματισμένων πλέον χειρῶν του, μοῦ ἀπέσπασαν φωνὴν φρίκης.

Ἐδέησε νὰ στρεβλώσωμεν τὰς χεῖρας τῆς δυστυχοῦς, ὅπως τῆς ἀποσπάσωμεν τὸ παιδί μου... Φεῦ! μοῦ παρέδωσαν τὸ πτόμά του!... Δὲν γνωρίζω τί μοῦ συνέβαινε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔβλεπα συγκεχυμένως ὕψωσιν τὰς πυγμᾶς μου, ὅπως τὴν κτυπήσω, ἀλλὰ... δὲν ἤδενήθη.

Ἡ πάσχουσα, εἰς παραφορὰν τινὰ ἀγρίας ἀγάπης, φανταζομένη, ὅτι τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον ἐκράτει, ἦτο ἰδικόν τῆς, καὶ ὅτι ἤθελεν νὰ τὸ ἀποσπᾶσιν ἀπ' αὐτῆς, τὸ ἔσφιξε τόσο δυνατὰ, ὥστε τὸ ἐπνίξε... Ἀχ! πόσον, φίλε μου, αἱ ὄρα, αἰτίνες ἐπηρεκούθησαν τὸν τραγικὸν θάνατον τοῦ ἀγγέλου μας, τῆς ἀθῶας καὶ τρυφερᾶς ἐκείνης ὑπάρξεως, ὑπῆρξαν πικραὶ καὶ ὀδυνηραὶ!... Ὁ θάνατος οὗτος ὀλίγον ἔλειψε νὰ προξενήσῃ νέα θύματα, διότι πρὸς στιγμὴν ἐφοδῆθη διὰ τὸ λογικὸν τῆς συζύγου μου, τὴν ὁποῖαν ἡ σκληρὰ αὐτῆ δόνησις εἶχε κλονίσει.

Ἦδη, ὅσον ἀφορᾷ τὴν φρενοβλαβή, δύνασθε νὰ τὴν ἰδῆτε ἐντὸς τοῦ κήπου, ὅπου πλανᾶται πλέον κατηφῆς παρὰ ποτε, τὴν δὲ νύκτα μᾶς ἀφυπνίζει συχνάκις με ἀπέλπιδας καὶ γοερὰς κρουνὰς, τὰς ὁποίας ἀπευθύνει εἰς τὸ τέκνον τῆς.

Ἀδύνατον δὲν θὰ θεραπευθῇ... δὲν ἔχω ἄλλο θῦμα νὰ τῆς προσφέρω.

Καὶ τότε νέοι λυγμοὶ ἀνῆλθον ἐκ τοῦ στήθους τοῦ δυστυχοῦς ἱατροῦ, ἐγὼ δὲ ἀνεχώρησα, θλίβων τὴν χεῖρά του καὶ ἐγκαταλείπων αὐτὸν εἰς τὴν θλίψιν καὶ τὰ δάκρυά του.

(Μετὰφρασις)

ΣΤΥΛ. Σ. ΒΟΥΤΑΣ

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Στὸ λιόφυρο τ' Ἀλωνιστὴ ὁ ἄλωνιστὴς ἰδρῶνει,
ἢ θυμωνιὲς καμαρωτὲς ἐδῶ κ' ἐκεῖ με χάρι,
τρέχ' ἢ λοκάνα χαρωπὴ ἐπάνω εἰς τ' ἄλωνι,
χωρίζοντας τὸ ἄχυρο ἀπ' τὸ ξανθὸ σιτάρι.

Ἀπὸ τὰ σῦκα τ' ὄριμα ξεχείλισεν τὸ μέλι,
πλήθεια τὰ φρούτα ὠρίμασαν στοὺς κάμπους μιὰ φορὰ,
σειρὰ-σειρὰ στὰ κλήματα, στὸ πράσινο τ' ἀμπέλι,
οἶν κερριμπάρια κρέμονται σταφύλια μιὰ χαρὰ.

ΚΙΜΩΝ ΜΠΕΛΛΑΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΟΤΗΣ

Ὁ κύριος, ποῦ μ' ἔστειλεν αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, εἶναι μαθητὴς Ἑλληνικοῦ Γυμνασίου.

Ἐλπίζω νὰ με συγχωρήσῃ διὰ τὴν ἀδιακρισίαν, ποῦ εἶχα νὰ δημοσιεύσω μερικὰ ἀποσπάσματα τῆς ἐπιστολῆς του, ὅσα ἐνόμιζα ἀναγκαῖα πρὸς διαφώτισιν τοῦ δημοσίου. Ὁ ἐπιστολογράφος διατείνεται, ὅτι εἶναι νέος μετὰ τάλαντον, γεμάτος ἀπὸ ποιήσιν καὶ καλλιτεχνίαν.

«Ἐχω talent, κύριε, καὶ μεγάλο μάλιστα. Τὸ αἰσθάνομαι νὰ με σύρῃ ἀπὸ τοὺς πόδας καὶ νὰ με ἀναβάζῃ εἰς αἰθέρια ὕψη, εἰς ὕψη, ποῦ μ' ἐμπνέουν καὶ με χαρίζουν τοὺς πτερωτοὺς μου στίχους».

Ἐγνώρισεν τὸν Ὀμηρον, τὸν Σοφοκλή, τὸν Εὐριπίδην καὶ ὁμοῦ δὲν κατώρθωσε νὰ εὐρῃ ἕνα στίχον, ποῦ νὰ ἔχῃ τὸ πλάτος καὶ τὸ βάθος τοῦ ἰδικοῦ του. Ἄν καὶ ἀκατάλληλος ἡ ἐποχὴ, ἃς μᾶς ἐπιτρέψῃ ὁ νεαρὸς συγγραφεὺς νὰ δημοσιεύσωμεν τοὺς μᾶλλον ἐπιτυχεῖς:

Ο ΠΟΝΟΣ ΜΟΥ

Τὴν ἀγαποῦσα, ἀχ ναί! τρελλὰ καὶ ἡ καρδιά μου πάντα ἐκτύπα ὡς ὀφάριον — πῶς τὸ θυμὸν ἀκόμα! — καὶ δι' ἐκείνην ἄφησε ὅλα τ' ἄλλα στὴν μπάντα, χωρὶς νὰ ξέρ' ἢ δυστυχῆς πῶς πῆγαινε στὸ χῶμα.

Καὶ ὁ ἐμπνευσμένος μαθητὴς ἐξακολουθεῖ νὰ παραπονῆται κατὰ τοῦ σχολείου, «ποῦ θολώνει τὸ μυαλὸ με θεωρεῖ, χωρὶς νὰ τὸ δίδῃ καιρὸν νὰ ἐπισκέπτεται τὰ αἰθέρια ὕψη τῆς ποιήσεως».

Κατόπιν οἱ θρηνοὶ στρέφονται κατὰ τοῦ πατρός του — ἰχθυεμπόρου τοῦ Σαλματομβρουκίου — ὁ ὁποῖος τίποτε μὴ ἐννοῶν ἀπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ νεαροῦ του βλαστοῦ, σκέπτεται — ὦ, φρικτὴ! — νὰ τὸν παραλάβῃ εἰς τὴν βαρῦσομον ἐργασίαν του.

«Δὲν εἶναι ἀδίκημα, δὲν εἶναι ἐγκλημα, κύριε, ἐγὼ ὁ ἐμπνευσμένος ποιητὴς μετὰ τὰς μακρὰς τρεῖς καὶ τὴν κυματιστὴν γροβὰτα, ἐγὼ ὁ γεμάτος ἀπὸ τὰ γλυκύτερα καλλιτεχνικὰ αἰσθήματα, νὰ γενῶ ἔμπορος — φεῦ! — τὸσον ἀπεχθόνης ἐμπορευμάτων!... Πολλάκις, κύριε, πιστεύσατέ με, με ἤλθεν ἡ ἰδέα τῆς αυτοκτονίας, ἀλλὰ, σκεφθῆτε, δὲν θὰ ἦτο ἀδίκημα διὰ τὸ κοινὸν ν' ἀπολέσῃ τόσο πρόσωρα ἕνα ποιητὴν; Εἶμαι εἰς δύσκολον θέσιν, κύριε, συμβουλεύσατέ με».

Βλέπω κ' ἐγὼ, φίλε μου, τὴν δύσκολον θέσιν σου. Ὅλοι λίγο-πολύ περάσαμε ἀπὸ τὸ σκληρὸν σου θρανίον καὶ ὑπέστημεν τὰς ἀπογοητεύσεις τοῦ πατέρα μας.

Θέλεις τώρα νὰ σὲ πῶ τὸ σύμβολον τῆς πίστεως ὅλων τῶν ἀνθρώπων τῆς πένης, ποῦ ἠσθάνθησαν τὰ φρικιαστικὰ γουργουρίσματα τοῦ στομάχου των;

Ἐρῶτα-πρῶτα:

Ριζικὸ κόψιμο μαλλιῶν. Θὰ δῆς πῶς ὕστερα ἀπὸ κάθε ψαλιδιὰ τοῦ κουρέως, θὰ πέφτῃ καὶ κάθε μιὰ ἐμπνευσις σου...

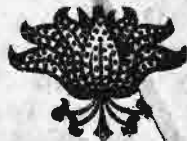
Κατόπιν ἀλλάξε τὴν κυματιστὴν σου γροβὰτα, φόρεσε μιὰ σὰν τοῦ πατέρα σου καὶ θὰ δῆς, ὅτι θὰ παύσῃ ἐκείνη ἡ δύναμις νὰ σὲ σύρῃ ἀπ' τὰ πόδια καὶ νὰ σὲ ἀναβάζῃ εἰς τὰ αἰθέρια ὕψη.

Ὑστερα ἀπὸ αὐτὴν τὴν στοιχειώδη θεραπείαν, πῆγαινε εἰς τὸ κατάστημα τοῦ μπαμπᾶ σου.

Συνείθισε τὴν ποιητικὴν σου ρίνα εἰς τὰς ἀναθυμιάσεις τῆς λακέρδας, ποῦ σὲ ἀνέθρεψεν ἕως αὐτὴν τὴν ἡλικίαν. Σ' ὀρκίζομαι, φίλε μου, ὅτι προτιμώτερον νὰ ἔχῃς τὸ στομάχι σου γεμάτο ἀπὸ λακέρδα, παρὰ τὴν καρδίαν σου ἀπὸ ἐμπνεύσεις.

Διαβίβασε, παρακαλῶ, αὐτὰ εἰς ὅλους τοὺς νεαροὺς συμμαθητὰς σου, ποῦ αἰσθάνονται αὐτὴν τὴν ἀσπλαγχνον δύναμιν νὰ τοὺς τραβᾷ ἀπὸ τὰ πόδια. Διαβεβαίωσε τους, ὅτι εἰς τὴν πόλιν μας — πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον — τέτοια δύναμις θέλουν κλωτσιές, καὶ κλωτσιές ἀλύπητες...

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΖΩΙΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΙΚΑ

ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΛΑΤΡΕΙΑ. — ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ ΣΥΝΗΘΕΙΑΙ

Φυλαί η λαοί, μακράν ἡμῶν ζῶντες, γνωρίζομεν, ὅτι ἐλάτρευσαν, ἐθεοποίησαν διάφορα ἄγρια ἢ ἡμερα, πρῶτα ἢ ἀπαίσια ζῶα, ὡς προστάτας καὶ φορεῖς τῆς εὐτυχίας. Ἄλλ' ἐκτὸς τούτων, ἀπαντῶμεν εἰς μερικὰς πόλεις τῆς πολιτισμένης Εὐρώπης τὴν ἰδίαν μερικῶν ζῶων λατρείαν, ἐξ αἰτίας ἱστορίας ἢ ἱστορικοῦ τινοῦ ἐπεισοδίου, εἰς τὸ ὁποῖον ὀφείλεται ἡ ἀγάπη αὐτῆ. Οἱ πελαργοὶ τοῦ Στρασβούργου καὶ αἱ ἄρκτοι τῆς Βέρνης εἶναι κυρίως τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος λατρευτὰ ζῶα. Ἄλλ' ἐκτὸς τούτων, εἰς ἄλλα μέρη καὶ ἄλλα ἀπαίσια ζῶα, ὡς ὄφεις καὶ κροκόδειλοι ἀκόμη, εὐρον ἀνάλογον ἐκτίμησιν καὶ σεβασμὸν ἢ λατρείαν. Παρὶ τῆς ἱστορίας ἐκάστου ἐξ αὐτῶν θὰ ἀναφέρωμεν ἐν συντομίᾳ εἰς τὴν παρούσαν σελίδα.

— Εἰς τὴν ἀρχαίαν Αἴγυπτον.

Ἡ λατρεία καὶ ἡ θεοποίησις τῶν ζῶων ἀπαντᾷ κατὰ πρῶτον εἰς τὴν ἀρχαίαν Αἴγυπτον. Οἱ μέγιστοι ἐκ τῶν αἰγυπτίων θεῶν, ἡ Ἴσις καὶ ἡ Ἴσιρις, ἐπιτετεύετο, ὅτι ὑπὸ μορφὴν διαφόρων ζῶων ἐπεσκέπτοντο τὰς πόλεις καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Τὸ πτηνὸν Ἴβις καὶ οἱ σκύλοι ἐνομιζόντο εἰς τὴν μέσσην Αἴγυπτον, ὅτι συχνὰ ἀδέχοντο τὴν μεταμόρφωσιν τῶν θεῶν, εἰς δὲ τὴν ἄνω καὶ κάτω Αἴγυπτον ἡ γάτα ἐλέγετο, ὅτι ἦτο τὸ προσφιλέστατον ζῶον, εἰς τὸ ὁποῖον μετεμορφώνοντο οἱ θεοί. Παντοῦ λοιπὸν ναοὶ καὶ βωμοὶ μεγαλοπρεπεῖς ἀνηγείροντο διὰ τὰ ζῶα ταῦτα, ἢ διὰ κατὰδωξίς, πρὸς ἀντικεινὸν γαλῆς, κατεδικάζετο διὰ θανάτου. Ἡ ἀσέβεια πρὸς τὴν διαταγὴν ταύτην προὔξεν ἄσπετος σφαγὴν τῶν ἐν Αἴγυπτῳ Ῥωμαίων, διότι εἰς ἐξ αὐτῶν ἐτόλμησε νὰ φονεύσῃ γαλῆν.

Ὁ ταῦρος Ἄπις εἰς τὴν Μέμφιδά εἶχε σημαντικωτάτην λατρείαν. Μέσα εἰς τὸ πλουσιώτατον ἱερὸν τοῦ ὑπηρετεῖτο ἀπὸ μεγάλην ἀκολουθίαν ἱερέων, ἦτο πάντοτε στολισμένος μὲ πολυτελέστατα ἐκ χρυσοῦ, ἐξ ἀργύρου καὶ πολυτίμων λίθων κοσμήματα, καὶ μεγάλα πρὸς τιμὴν του, πολλάκις καὶ ἀνθρώπινοι, προσεφέρθησαν θυσίαι.

Ὅταν ἐγεννᾶτο νέος Ἄπις, ἐπὶ τέσσαρας μῆνας ἐγαλουχεῖτο ἀπὸ τὴν μητέρα του, ἐπιμελεῖς τῶν ἱερέων καὶ τῆς ἄλλης πολυπληθοῦς ἀκολουθίας του. Μετὰ ταῦτα, ἐπὶ πλοιαρίων μὲ κατὰχρυσον σκιάδα, μετεφέρετο εἰς παράλιον ἐπὶ τοῦ Νεῖλου ναόν, ὅπου ἐπὶ ἑξάμα μῆνας ὑπηρετεῖτο μόνον ἀπὸ ἱερέων. Τὸν δωδέκατον ἀκριβῶς μῆνα, ἐν θριαμβευτικῇ πομπῇ μετεφέρετο εἰς τὴν γεννέθλιόν του πόλιν, καθ' ἑκάστην δὲ ἐπέτειον τῆς ἐπανόδου ταύτης, ἡ Μέμφις ἦτο κυριολεκτικῶς τροχὸς ἀπὸ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν ἐπὶ τούτῳ νυχθημερῶν τελευμένων πανηγύρεων, αἱ ὁποῖαι διήρουν ἐπὶ ἑβδομάδας.

Περιεργότατος ἦτο καὶ ὁ θάνατος τοῦ τόσον λατρευτοῦ αὐτοῦ ζῶου τῶν Αἰγυπτίων. Ἐπρεπε νὰ ζῆσθαι ὄχι περισσότερον τῶν εἰκοσιπέντε χρόνων. Ἄν ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἀπέθνησκον, ἐθεοορεῖτο φυσικῶς ὁ θάνατός του καὶ ὡς φέρων εὐτυχίαν εἰς τὴν πόλιν. Ἄν ὅμως συνεπληροῦτο τὸ εἰκοστὸν πέμπτον καὶ εἰσήρχετο εἰς τὸ εἰκοστὸν ἕκτον ἔτος τῆς ζωῆς του, τούτο ἐσήμαινε δυσμένειαν τῶν θεῶν, ὁ δὲ ἱερώτατος Ἄπις ἔπρεπε νὰ ἀποθάνῃ. Ἐρχίζον λοιπὸν ἐξίλαστήριοι εὐχαὶ καὶ παρακλήσεις, ὁ δὲ Ἄπις ἐν πνεθίμῳ πομπῇ, ὀδηγούμενος εἰς τὸν Νεῖλον, ἐπνίγετο ὑπὸ τῶν ἱερέων. Ἀμέσως ἤρχιζον πένθιμοι τελεταὶ καὶ λιτανεῖαι, διαρκοῦσαι δύο ἑβδομάδας, κατὰ τὰς ὁποίας ἐκαίοντο χιλιάδες ὀκάδες θυμιάματος καὶ ἄλλων ἀρωμάτων, προσεφέροντο δὲ καὶ μεγάλα θυσίαι. Οἱ πολῖται ὅλοι ὑπεχρεοῦντο νὰ ξυρίσωσι καὶ αὐτὴν τὴν κεφαλὴν των, εἰς ἐνδειξὴν πένθους, νὰ παρευρεθῶν δὲ εἰς τὸν ἀνταφιασμὸν τοῦ Ἄπιος, ὁ ὁποῖος κυρίως ἐγένετο εἰς τὸ Σεράπειον, εἰς ἰδιαιτέρους πρὸς τούτο μεγαλοπρεπεῖς τάφους. Τοιοῦτος τάφος, καλλίστη διατηρούμενος, εὐρέθη τῷ 1857 ὑπὸ τοῦ αἰγυπτιολόγου Μαρσέτ.

Μετὰ τὸν ταῦρον, ὁ κροκόδειλος, εἰς τὴν ἀρχαίαν Αἴγυπτον τὸ μέγιστον ἐθεοποιήθη. Οἱ εἰδικοί, οἱ ἀσχοληθέντες μὲ τὴν ἐξέτασιν διὰ τὴν λατρείαν τῶν ζῶων τούτων, τὸ ἀπέδωκαν κυρίως εἰς τὸν φόβον, τὸν ὁποῖον οἱ Αἰγύπτιοι ἤσθάνοντο

διὰ τὸ ἀπαίσιον τοῦτο ζῶον. Δὲν ἠμποροῦσαν νὰ τὸ ἐξοντώσουν, καὶ διὰ τοῦτο προσεπάθον νὰ τὸ ἐξευμενήσουν μὲ λατρείαν καὶ προσκύνησιν. Εἰς πολλὰς κατὰ μήκος τοῦ Νεῖλου πόλεις καὶ κομποπολεις εἶχον ἰδρυθῆ ἱερὰ δι' αὐτοῦ, παρὰ τὴν δὲ λίμνην ἐκτίσθη καὶ πόλις, ἡ ὁποία ἐλέγετο Κροκοδειλούπολις. Οἱ κροκόδειλοι τῆς λίμνης ταύτης ἐθεωροῦντο ἱεροί, ἐτρέφοντο φροντίζον τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως καὶ, ὅταν κανεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπέθνησκον, ἐθάπτετο μὲ βασιλικὰς τιμὰς.

— Οἱ πελαργοὶ τοῦ Στρασβούργου.

Καὶ ὅλα μὲν αὐτὰ ἀνήκουν εἰς ἀρχαιοτάτην, πολὺ μακροσμένην ἐποχὴν. Ἄλλὰ καὶ ἄλλα κατόπιν τούτων ἱστορικὰ ἐπεισόδια ἐγέννησαν παρομοίαν πρὸς ζῶα λατρείαν, διατηρηθεῖσαν μέχρι σήμερον, καθόσον τὰ ζῶα ταῦτα ἀνεγνωρίσθησαν ὡς σύμβολα τῆς εὐτυχίας τῶν τόπων καὶ τῶν λαῶν, οἱ ὁποῖοι τὰ ἐλάτρευσαν.

Ὁ πρῶτος καθολικὸς ναὸς, ὁ ὁποῖος ἐπὶ Κλάβιος, περὶ τὰ 500 μ. Χ., εἶχε κτισθῆ εἰς τὸ Στρασβούργον, ἐβλάβη ὑπὸ μεραυνοῦ τῷ 1007. Αἱ πολυλαὶ χιλιάδες ἐκ τῶν ἐργατῶν, οἱ ὁποῖοι εἰργάζοντο διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ ναοῦ, τόσον ἐφοβήθησαν ἐκ τῆς πτώσεως τοῦ μεραυνοῦ, ὥστε τὰ ἀνεγειρόμενα κωδωνοστάσια ἀφήκων ἡμιτελή. Ἐξαφνα φωνηάζουν εἰς αὐτὰ ζεύγη πελαργῶν. Τὸ πρᾶγμα ἐθεωρήθη καλὸς οἰωνός, πολλοὶ δὲ ἔπεισαν τοὺς ἐργάτας νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ἔργον τῶν ἀφοβῶν, διότι ὁ Θεὸς ἐστελεσε τὰ εἰρηνικὰ ἐκεῖνα πτηνὰ πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν τρομαγμένων ἐργατῶν. Ὁ ναὸς μετ' ὀλίγον ἐτελείωσεν, οἱ δὲ πελαργοὶ ἐθεωρήθησαν καὶ θεωροῦνται μέχρι σήμερον τὰ ἱερὰ πτηνὰ τῆς πόλεως. Κατὰ τὸν δωδέκατον αἰῶνα, σχετικὸν διάταγμα ἀπηγόρευεν αὐστηρῶς τὴν καταδίωξιν τῶν καλῶν τούτων ζῶων, ἀλλὰ καὶ μέχρι σήμερον λαμβάνεται μεγάλη φροντίς διὰ τὴν διατήρησιν τῶν μεγάλων φωλεῶν αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι φαίνονται ἐπὶ τῆς στέγης καὶ τῶν κωδωνοστασίων τοῦ ναοῦ.

— Αἱ ἄρκτοι τῆς Βέρνης.

Εἰς τὴν πόλιν Βέρνην τῆς Ἑλβετίας διατηρεῖται οἰκογένεια ἄρκτων, αἱ ὁποῖαι καὶ αὐταὶ ἔχουν τὸ μέρος των εἰς τὴν ἐλβετικὴν ἱστορίαν. Κατὰ τὴν ἐλβετικὴν ἀπανάστασιν, τρεῖς πρόγονοι τῶν ἄρκτων τούτων ἀσυναίσθητως ἤνοιξαν τὰς πύλας τῆς πόλεως εἰς τοὺς ἐλευθερωτὰς αὐτῆς. Ἐκτοτε ἡ πόλις, εὐγνωμονοῦσα, ἔλαβε τὸ ὄνομα τῆς ἐκ τῶν προστατευτικῶν τούτων ζῶων, διότι Βέρνη γεωμανιστὶ σημαίνει πόλις τῶν ἄρκτων, ἰδιαίτερα δὲ κοινὸν τῶν προϋπολογισμοῦ τοῦ κράτους ἐπρονόησαν διὰ τὴν πλουσίαν συντήρησίν των. Μία Ἑλβετὶς πλουσιὰ ἐγράψεν εἰς τὴν διαθήκην της 60 χιλ. φράγκα ἐτησίως διὰ τὰς συντηρούμενας ταύτας ἄρκτους. Τὸ περιεργον εἶναι, ὅτι τὴν διαθήκην ταύτην κατήγγειλαν ἀκολούθως οἱ κληρονόμοι τῆς ἄρκτοφίλου κυρίας, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιτύχουν τίποτε, καθόσον τὸ κληροδότημα ἐξακολούθει νὰ παρέχεται ἀνελλιπῶς. Ζοῦν σήμερον τρεῖς ἐξ αὐτῶν εὐμαρέστατα μέσα εἰς ἰδιαιτέρον κτηνολογικόν, ἀνωθεν τοῦ ὁποῖου συναθροίζομενοι πολλοὶ περιεργοὶ, θεωροῦν καθήκον τούς νὰ ρίψουν εἰς τὰ εὐτυχεῖ ζῶα τροφὰς, γλυκύσματα καὶ ἄλλα. Πρὸ τριῶν ἐτῶν κάποιος ἐκ τῶν περιεργῶν τούτων Ἀγγλος, χλευάζων τὰ ζῶα, ἔτυχε νὰ ὀλισθήσῃ καὶ νὰ πέσῃ μέσα εἰς τὸ κτηνολογικόν. Πάραυτα κατεσπαράχθη, χωρὶς ὅμως νὰ συγκινηθῶν οἱ Βέρνιοι, διότι, ὅπως ἔλεγον, δὲν ἔπρεπε νὰ χλευάζονται τὰ ἱερὰ ταῦτα ζῶα τῆς πόλεως.

— Ἐλέφαντες, ἀγελάδες κλπ.

Εἰς τὸ Σιάμ μὲ θεϊκὴν λατρείαν τιμᾶται ὁ λευκὸς ἐλέφας. Πιστεύεται, ὅτι ἐντὸς αὐτῶν κατοικοῦν τὰ πνεύματα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Ἐπειδὴ δὲ εἶναι σπανιώτατος, συμβαίνουν καὶ συχνοὶ πόλεμοι μεταξὺ τῶν σιαμικῶν φυλῶν. Ὁ λευκὸς οὗτος ἐλέφας φυλάσσεται εἰς ἰδιαιτέρα πολυτελέστατα ἀνάκτορα, ἀπολαύει δὲ καθ' ὅλα τῶν βασιλικῶν. Εἰς τὴν Βαναρὸς καὶ εἰς ἄλλας πόλεις τῶν Ἰνδιῶν ἡ ἀγελάς λατρεύεται ὡς ζῶον συμβολίζον τὴν εὐτυχίαν τῆς χώρας, παντοῦ δὲ τὸ ὁμοίωμα της ἐκ μαρμαροῦ ἢ καὶ πολυτίμων μετᾶλλων εἶναι σημερινὸν καὶ θεοποιεῖται.

Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι εἰς πολλὰς ἄλλας χώρας ποικίλαι ἄλλαι παράδοξοι συνήθειαι ἔχουν καθιερωθῆ διὰ τὴν λατρείαν ζῶων, τὰ ὁποῖα, διὰ διαφόρους λόγους, ἐθεωρήθησαν προστάται τῆς εὐτυχίας τῶν μερῶν, εἰς τὰ ὁποῖα λατρεύονται.

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙ ΔΥΟ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

Μᾶς ἀνέμενε κατόλευκη ἀτμάκατος, τῆς ὁποίας ἕκαστον ὄρειχάλκινον ἐξάρτημα ἀπήστραπτεν ὡς μεσουρανῶν χειμερινὸς ἥλιος. Ζέφειρος ἔπνεε δυνατὸς καὶ ἡ θάλασσα ἦτο ἀρκετὰ ταραχώδης. Τὰ κύματά της, θραυόμενα ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ ὑπερηφάνως κυλινδουμένου σκάφους μας, ἔδιδον τὴν ἐντύπωσιν μάχης διεξαγομένης μεταξὺ τοῦ ἀέρος, ἐκείνης καὶ ἡμῶν, μάχης, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ὁ ἀνθρώπινος νοῦς, ἡ ἀνθρωπίνη ἰκανότης, ἐξήρχοντο ἀναμφισβήτητοι καὶ σταθεροὶ νικηταί. Ἐπληροῦμεθα κάποιος μεθυστικῆς ὑπερηφανείας!

Ἡ ἄμαξα, ἣς ἐπέβημεν εἰς Πρίγκηπον, ἦτο πολυτελεστάτη. Οἱ ἵπποι της, ὑπερπληρωμένοι ἀπὸ ἀδάμαστον ἀνυπομονήσιαν, ἐμαρτύρουν περισσὴν εὐζωίαν, ἔφερον εἰς τὴν μνήμην τὴν εἰκόνα ἐκείνων, οὓς ἀθανάτους ἐδώρησεν εἰς τὴν αἰωνιότητα ὁ ἐποποιὸς τῶν μυθικῶν χρόνων.

Θελκτικαὶ κόραι, τὰς ὁποίας ζωγράφοι καὶ γλύπται θὰ ἐπεθύμουν διὰ πρότυπα, μᾶς ἀνέμενον εἰς τὴν σύσκιον καὶ μυροδόλον εἴσοδον τοῦ κήπου, σεπτὴ δὲ μήτηρ μᾶς ὠδήγησεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν.

Τὸ γεῦμα ἦτο ἀντάξιον τῆς προηγηθείσης βασιλικῆς πομπῆς καὶ ὁ καφὲς μᾶς προσεφέρθη ἐντὸς τοῦ παραθαλασίου κήπου, λεπτομεροῦς ἀντιγράφου τῆς βιβλικῆς Ἑδέμ.

Ὅποτεν δὲ εἰς τὸ περιβάλλον ἐκεῖνο ἀνεμίχθη ἡ μαγευτικὴ ἀρμονία κλειδοκυμβάλου καὶ δύο τετραχόρδων, ἃ ἐδόνουν αἱ Εὐτέρπαι καὶ ὁ Φοῖβος — κόραι καὶ υἱὸς τῶν φιλοξενούντων — ἐνομίσασμεν ἑαυτοὺς βυθισμένους ἐν ὀρθρίῳ ὄνειρῳ.

Τοῦ στερεώματος ὁ χρυσοῦς δίσκος, πεπτρωκτωμένος ἐντὸς παμμεγέθους πορτοκαλλόχρου πλαισίου, κατήρχετο ὑπερόπτης ὀπισθεν τῆς ἰοχρόου βασιλίδος τῶν πόλεων, ἐνῶ τὸ ἴδιον πρῶτὸν ὄχημα μᾶς ἀπέσπα καὶ ἡ ἰδία ταχύπερος ἀτμάκατος μᾶς ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τὸ κρυστάλλινον ἀνάκτορον τοῦ παραμυθιοῦ...

Ἐλήφθη ἐπιστολή. Ἀσθένεια καὶ πτώχεια μαστίζουσαν ἀπορφανθεῖσαν οἰκογένειαν. «Μόνη ἡ αὐτοκτονία θὰ ἀπήλασε» τάλαιπωρομένας μητέρα καὶ κόρη. Ὁ δρόμος εἶναι σκοτεινὸς καὶ πετρῶδης. Τὸ δωμάτιόν των στενόχωρον καὶ κακῶς ἀεριζόμενον. Μία κλίνη, δύο καθίσματα, μερικὰ ἀποχρωματισθέντα ἐργόχειρα καὶ ἄλλαι τόσαι λευκανθεῖσαι φωτογραφίαι τῆς ἀκμαζούσης ἄλλοτε οἰκογενείας, εἶναι τὰ μόνα του ἐπιπλα, ἄτινα ἀνταξίως συμπληροῦν μία μικρὰ, κακῶς καίουσα, λυχνία. Αἱ δύο δυστυχεῖς ὡς σκιαὶ διακρίνονται ἐν τῷ ἀνεπαρκεῖ φωτισμῷ.

«Πολλάκις ἐμείναμεν περισσότερον τοῦ δέοντος εἰς τὸ κρεβάτι μας, διὰ ν' ἀποθάνωμεν ἐκεῖ... Δὲν εἶναι ὅμως εὐκολὸν νὰ ξεψυχίσῃ κανεὶς...»

Παρήλθον ὀλίγα μόνον ἡμέραι ἀπὸ τὴν πρῶτην ἐπίσκεψιν. Μάτην πειρώμεθα ν' ἀναμνησθῶμεν μερικὰς τῶν ἐντυπώσεων τοῦ περιβάλλοντος ἐκεῖνου, τοῦ πλοῦτου, τῆς χλιδῆς, τῆς εὐτυχίας. Ἐλημονήσαμεν τὰ μειδιάματα, τὰς ἀδρότητας, τοὺς γλυκεῖς λόγους, τὰς νέας προσκλήσεις καὶ τὴν μεγάλην εὐνοίαν τῆς φύσεως πρὸς τὴν συνάθροισίν μας ἐκείνην.

Μῆνες πολλοὶ μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὴν θλιβεράν γνωριμίαν. Τὸ ἀπλανὲς βλέμμα, κάτοπτρον τοῦ νυχθημερῶν σκεπτομένου τὴν δυστυχίαν του, ὁ λευκὸς στέφανος, τοῦ ὁποῖου κάθε θριξὶ ἔχει χρωματισθῆ ἀπὸ πολλὰς δυστυχίας, αἱ πρόωροι ρυτίδες, ὧν ἐκάστη ἀντιπροσωπεύει μίαν μεγάλην τρικυμίαν τῆς ζωῆς, τὰ πάντοτε συνσταλμένα χεῖλη εἰς σταῖκόν μειδιάμα, ὅλαι αὐταὶ αἱ εἰκόνες, ζωηρῶς χρωματισμένοι, παρελαύνουν καὶ σήμερον ἀκόμη πρὸ ἡμῶν.

Εἰς τὰς χλωμὰς καὶ σκελετώδεις μορφὰς, εἰς τὰ δάκρυα, ποῦ μὲ κόπον πλέον σταλλάζουν ἀπὸ τὰ θολὰ μάτια, ἀργοκυλοῦν δ' ἐπὶ τῶν μαρμαμένων παρειῶν, βλέπομεν πάλιν τὸ μέγα ἀνθρώπινον παράπονον, ὅπερ μᾶς πλημμυρεῖ τώρα ἀπὸ τὰ σπαραξικάρδια αἰσθήματα, ποῦ μᾶς ἐτυράνησαν σκληρῶς, καὶ τότε...

Διατί ἡ καρδίαν νὰ μὲν ἀναίσθητη πρὸ τῆς μεγαλύτερας ἀκόμης εὐτυχίας; Διατί δὲ νὰ αἰμάσση, νὰ σπαράσσῃται καὶ πρὸ τῆς ἐλαχίστης συμφορᾶς;

I. A. ΧΑΛΚΟΥΣΗΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΠΡΟΣ ΔΥΣΙΝ

‘Ο πατήρ ἢ ὁ υἱός;

‘Ερώτησις.—Εἶχε δίκαιον ὁ πατήρ νὰ μὴ ἀνεχθῆ τὴν φράσιν τοῦ υἱοῦ, ἔστω καὶ ὑπὸ μορφὴν ἀνωδύνου καὶ εἰλικρινοῦς ἀστεϊσμοῦ λεχθεῖσαν, καὶ ποίων αἰσθημάτων καὶ συναισθημάτων ἐπανάστασιν προῦκάλειεν ἐν τῇ πατρικῇ καρδίᾳ τοῦ ὀαστεῖσμός ἐκεῖνος;

(‘Ιδς 303ον φύλλον τοῦ ‘Απ’Ολα).

Ἡ ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΘΕΤΟΥ

Φίλε κ. διευθυντά,

Προθύμως προσχωρῶν εἰς τὴν φιλικὴν σας σύστασιν καὶ δικαίαν ἀξίωσιν, ἀποστέλλω ὑμῖν τὴν ταπεινὴν μου γνώμην ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος, ὡς ἐρροπείσθαι πρὸς λύσιν.

Κατὰ τὴν ταπεινὴν μου γνώμην ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἰδικῶς ζητήματος, μὲ τοὺς περιοριστικούς ὁρους, ὑφ’ οὗ ὑπεβλήθη—τὴν διαφορὰν δηλ. τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως καὶ κοινωνικῆς μορφώσεως πατρὸς καὶ υἱοῦ—εὐρίσκω, ὅτι ὁ μὲν γέρον πατήρ σχετικῶς εἶχε δίκαιον, ἀλλ’ οὐχὶ καὶ ἀπολύτως, ὁ δ’ ἐπιστήμων υἱός, καὶ σχετικῶς καὶ ἀπολύτως κρινόμενος, δὲν ὑπέπεσεν εἰς τόσῳ δεινὸν παράπτωμα, οὐδ’ ἠσέβησεν ἐπὶ τοσοῦτον ἀπέναντι τῆς πατρικῆς καρδίας, ὥστε νὰ προκαλέσῃ τὴν μῆνιν καὶ τὸν χόλον τοῦ γέροντος πατρὸς του. Ἴνα δὲ γίνω καταληπτός, θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὴ ἐπιτρέψῃτε ν’ ἀποδείξω τοῦτο διὰ τῆς εἰς αὐτοπον ἀπαγωγῆς καὶ ν’ ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐρώτησιν δι’ ἄλλης ἐρωτήσεως: Ποῖα θὰ ἦτο ἡ ψυχολογικὴ κατάστασις τοῦ πατρὸς καὶ ἡ ὅλη θέσις τοῦ ζητήματος, ἐὰν πρὸς στιγμὴν παραδεχθῶμεν, ὅτι τροποποιεῖται εἰς ὅρος τοῦ προβλήματος, ἐὰν δηλ. ὁ γέρον πατήρ ἐτύχαιεν οὐχὶ ἔμπορος, μετριάς ἀναπτύξεως, ἀνήκων δηλονότι εἰς τὴν παλαιὰν καὶ γνωστοτάτην ἐκείνην κατηγορίαν τῶν ἀμοίρων μὲν παιδείας, πλὴν ἀγαθῶν, αὐστηρῶν καὶ ὀλίγων τι ἀπολυταρχικῶν ἀρχηγῶν οἰκογενεῖας, οὗς χαρακτηρίζει στενὴ τῶν πραγμάτων ἐν γένει ἀντίληψις, ἀλλὰ μεμορφωμένος, πεπαιδευμένος, ἐπιστήμων ἐπὶ παραδείγματι, καὶ δὴ καὶ ἱατρός; Ἐὰν τοιοῦτος ἦτο, δύναμαι νὰ διακηρύξω, ὅτι ἀσφαλῶς εἰς τὸν ἀνακον ἐκείνον ἀστεῖσμον καὶ τὸ ἀνωδύνον ἐκεῖνο λογοπαίγνιον τοῦ υἱοῦ του θὰ ἀπῆντα, οὐχὶ διὰ μεραυνῶν ὀργῆς καὶ δακρύων πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεως, ἀλλὰ δι’ ἐνὸς γλυκυτάτου καὶ ἐκφραστικοῦ μειδιήματος καὶ διὰ μιᾶς ἀκουσίας καὶ ἐκφραστικωτάτης κινήσεως τῶν βραχιόνων του, ἐτοιμῶν νὰ περιπτυσθῶσι τὸν ἐπιστήμονα υἱόν. Διότι ἀσφαλῶς ὁ μεμορφωμένος καὶ εὐρείας ἀντιλήψεως πατήρ δὲν θὰ παρεξήγῃ τὸν ἄδολον καὶ ἀνακον ἀστεῖσμον τοῦ υἱοῦ του—γνωρίζετε δ’ ἴσως πάντες ἐκ πείρας πόσον ἐνόηως παρεξηγοῦσι τὰ λογοπαίγνια, τοὺς ἀστεῖσμούς καὶ τὰς διαφορομένους φράσεις οἱ μὴ μεμορφωμένοι καὶ ἂν εἴη οὗτοι δέχονται ἀστεῖσμούς παρὰ τῶν ἰδίων τῶν τέκνων, καὶ διὰ ποίων φράσεων, πολλάκις χυδαίων, ἀποδίδουσι τοὺς ἀστεῖσμούς οἱ ἀνίσου διανοητικῆς ἀναπτύξεως ἄνθρωποι—ἀλλ’ ἀποδίδων εἰς τὸν ἀστεῖσμον τοῦ υἱοῦ του τὴν σημασίαν καὶ τὴν βαρῦτητα, ὧν καὶ μόνον ἦτο ἐπιδεικτικός, θὰ ἠσθάνετο κατ’ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἄφατον χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν καὶ περισσότερον θὰ ἐξετίμα τὸν υἱόν του, ὃν κατάρθως νὰ καταστήσῃ τοιοῦτον, ὥστε νὰ εἶναι εἰς ἔσειν, δι’ εὐτυχοῦς ἐγγεωρησε, νὰ χαρίσῃ εἰς τὸν πατέρα του ὀλίγα εἰς τὴν ζωῆς καὶ νὰ τῷ παράσχῃ τὴν ἀνεκφραστον ἀπόλαυσιν μετὰ μεγαλειέτας ὑπερηφάνειας ἐν τῷ μέλλοντι νὰ θαυμάζῃ τὸ δημιούργημά του, οὕτινος καὶ ἐξ ἀτομικῆς πείρας ἐξετίμησε τὴν ἀξίαν καὶ τὸ τάλαντον. Διότι οὐδεὶς πλειότερον τοῦ πατρὸς χαίρει διὰ τὴν προαγωγὴν τῶν τέκνων του, ἅτινα ἀρέσκειται νὰ βλέπῃ ἐν τῇ κοινωνίᾳ καταλαμβάνοντα ἀνωτέρας θέσεις, σὰς παρακαλῶ δὲ νὰ πιστεύσῃτε, ὅτι ἐγὼ, εἰς ἄσημος ἱατρός, θὰ ἠσθάνομαι ἀνεκφραστον ἀγαλλίασιν καὶ χαρὰν, ἐὰν ὁ υἱός μου, σπουδάζων τὴν ἱατρικὴν, κατάρθου νὰ διακριθῇ πλειότερον ἐμοῦ ἐν τῇ κοινωνίᾳ, καταλάβῃ διαπρεπεστέραν θέσιν, φθάσῃ εἰς σημείον,

εἰς ὃ ἐγὼ οὐδέποτε ἐφθασα ἢ εἶναι δυνατόν νὰ φθάσω, καὶ ἀναγορευθῆ καθηγγητῆς πανεπιστημίου, ἢ μέλος ἱατρικῆς ἀκαδημίας. Οὐδεὶς φθόνος. Τούναντίον, θὰ διηροχόμη τὰ τελευταῖα εἰς τῆς ζωῆς μου εὐδαίμων, ὑπερηφανεύομενος ἐπὶ τῇ προόδῳ τοῦ τέκνου μου. Ταυαυτῆ ἡ πατρικὴ καρδία: μεγάλη, ἀνεξίκακος, ἀπέραντος!

Ἄλλ’ ὁ πατήρ δὲν ἦτο ἐπιστήμων, οὐδ’ ἐπαρκῶς τοῦλάχιστον μεμορφωμένος, καὶ παρεξήγησε τὴν φράσιν τοῦ υἱοῦ του. Ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην, τὴν σχετικὴν, εἶχε δίκαιον. Ὅτι ὅμως καὶ ἀπολύτως δὲν εἶχε δίκαιον, ἐπαρκῶς, νομίζω, διὰ τῶν ἀνωτέρω κατέστησα ἀντιληπτόν.

Ὅσον δ’ ἀφορᾷ τὸν υἱόν, φρονῶ, ὅτι οὔτε σχετικῶς οὔτε ἀπολύτως κρινόμενος, ὑπέπεσεν εἰς παράπτωμα, ὥστε νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ πατρὸς του, διότι, κατ’ ἐμὲ κριτὴν, οὐδὲν τὸ προσβλητικὸν ἐνυπήρχεν εἰς φράσιν, λεχθεῖσαν ἐν ἀφάτῳ ὑπερσκηλιζούσῃ χαρᾷ, τῇ χαρᾷ ἐκείνῃ, ἣν αἰσθάνεται ὁ ἐπιστήμων μόνον, σώζων τὴν ζωὴν οὐχὶ τοῦ πατρὸς του, ἀλλὰ καὶ τοῦ κοινοτέρου τῶν πελατῶν του, πρὸς ὃν οὐδὲν ἐκ συγγενείας συνδέεται καὶ μὲ τὴν εἰλικρινεῖαν ἐκείνην, ἣν χαρακτηρίζουσιν αἱ φυσικαὶ σχέσεις γεννήτορος πρὸς τέκνον, αἱ ἀποκλειστικαὶ πᾶσαν ἰδέαν συναλλαγῆς καὶ πᾶσαν σκέψιν ἀπαδόσεως εὐεργεσίας, διότι κατ’ οὐδένα λόγον θέλω νὰ παραδεχθῶ καὶ ὡς συζητήσιμον ἀκόμη τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ πατήρ εὐεργετῆ τὸ τέκνον του, δημιουργῶν, ἀνατρέφων καὶ ἐκπαιδεύων αὐτό, οὐδὲ ὅτι ὁ υἱός ἀποδίδει δῆθεν τὴν εὐεργεσίαν δι’ ἄλλης δῆθεν εὐεργεσίας, περιθάλλων τὸν γέροντα πατέρα του, ὅταν οὕτως περὶ δυσμᾶς τοῦ βίου του καταστῆ ἀνάπηρος πρὸς ἐργασίαν. Εὐεργεσία ὑπονοεῖ καὶ προϋποθέτει εὐγενῆ προαίρεσιν, οὐχὶ δὲ καθήκον ἐπιτακτικόν, ἐνῶ εἴτε ὁ πατήρ εὐεργετῆ τὸ τέκνον του, ἀνατρέφων καὶ ἐκπαιδεύων αὐτό, εἴτε ὁ υἱός εὐεργετῆ τὸν πατέρα του, περιθάλλων καὶ διατρέφων καὶ στεγάζων καὶ σώζων εἰς αὐτὸν ἀπὸ σοβαρᾶς νόσου. Καὶ ὁ μὲν καὶ ὁ δὲ ἐκτελοῦσιν ἀπλοῦστατα καθήκον, διότι οὔτε ὁ πατήρ, περὶ τοῦ τέκνου μεριμνῶν, ἀποβλέπει ποτε εἰς πιθανὴν ἀπόδοσιν, οὔτε δὲ καὶ ὁ υἱός θὰ ἐστέρη ποτε τὸν πατέρα του περὶ δυσμᾶς τοῦ βίου του τῶν ἐπιβαλλομένων αὐτῷ ἀπέναντι τοῦ γεννήτορος του εὐεργεσιῶν καὶ περιποιήσεων καὶ ἂν εἴη παραδεχθῶμεν, ὅτι ὁ πατήρ ἀνῆκεν εἰς τὴν ἀραιοὶν εἰς παρ’ ἡμῖν κατηγορίαν τῶν ἐκφυλῶν γονέων, οἵτινες ἐγκαταλείπουσι προῶτως, ἀνευ βεβαιότητος υἱός, τὰ τέκνα των εἰς τὸν ὠκεανὸν τῆς βιωτικῆς πάλης. Ἐκατέρωθεν ὅθεν δὲν ὑπάρχει εὐεργεσία, ἀλλὰ καθήκον, καὶ τὰ καθήκοντα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀποτελέσωσιν ἀντικείμενον συμφεροντολογικῶν συνδυασμῶν, οὐδὲ συναλλαγῆς ἐμπορικῆς φύσεως.

Ἴσως μία μόνον ἐπιβαρυντικὴ περίπτωσις βαρύνει τὸν υἱόν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν εἰς ἀμφισβητῶν, διότι εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθητε πῶς εἶναι δυνατόν νὰ δικαιώσω τὸν υἱόν, ὅστις ἀπετόλμησε τὴν ἀτυχῆ, ὡς πολλοὶ ἐχαρακτήρισαν αὐτὴν, ἐκείνην φράσιν, ἀφοῦ καλῶς καὶ πλειότερον παντὸς ἄλλου ἐγνώριζε τὸν χαρακτήρα τοῦ πατρὸς του, τὸν βαθμὸν τῆς διανοητικῆς του ἀναπτύξεως καὶ τὸ ὄριον, μέχρις οὗ ὤφειλε νὰ ἐξωθήσῃ τὸν ἔστω καὶ ἀνακον ἀστεῖσμόν του. Ἄλλὰ μὴ λησμονεῖτε, ὅτι οἱ γέροντες, καὶ δὴ οἱ ἀμόρφωτοι, περὶ δυσμᾶς τοῦ βίου των γίνονται πλειότερον ἰδιότροποι καὶ περισσότερον ὑπερόπται ἢ οἱ μεμορφωμένοι πρεσβύτεροι, καὶ ὅτι δυσκολότερον ἀνέχονται ἀθώους ἀστεῖσμούς ἢ κατὰ τὴν νεωτέραν τὴν ἡλικίαν πρῶτον καὶ δεύτερον, ὅτι οὐδέποτε υἱός, εὐρείας μορφώσεως, ἀποδείξας καὶ ἐμπράκτως ὑπὸ συνθήκας τραγικᾶς ποίας ὑποχρεώσεως συνησθάνετο ἔχων ἀπέναντι τοῦ γεννήτορος του, ὥστε νὰ ἀποτολμήσῃ ἐγγεῖρησιν ἐπὶ τοῦ ἐτοιμοθανάτου πατρὸς του, ὅστις ἐνδέχεται νὰ ὑποκύψῃ ὑπὸ τὸ μαχαίριδιον τοῦ ἐπιστήμονος υἱοῦ του, υἱός, ὅστις ἐδέχθη χάριν τοῦ πατρὸς του νὰ ὑποστῇ τὴν φοβερωτέραν τῶν συγκινήσεων, ἃς ἐδοκίμασε κατὰ τὸν ἱατρικὸν τοῦ βίου, θὰ ἀπετόλμη νὰ πικράνῃ καὶ νὰ δηλητηριώσῃ τὴν πατρικὴν καρδίαν, καθ’ ἣν στιγμὴν, ἐξερχόμενος νικητῆς ἐν τῇ πρὸς τὸν θάνατον πάλῃ, ἐνα ἐπεδίωκε σκοπὸν, νὰ καταστήσῃ γλυκαίαν τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ γέροντος πατρὸς του.

Ἴδου ἡ γνώμη μου.

ΝΙΚ. Γ. ΜΑΚΡΙΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ,

μὲ τὸ ὁποῖον ἐγκαινίζεται τὸ

ἑβδομον ἔτος τοῦ ‘Ασ’Ολα,

ἀρχίζει ἡ δημοσίευσίς

ΝΕΟΥ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ

ὑπὸ τὸν τίτλον:

ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ.

Εἰς τὸ μυθιστόρημα αὐτό, τὸ ὁποῖον εἶναι παρμένον ἀπὸ τὴν ἀληθινὴν κοινωνικὴν ζωὴν τῆς πόλεως μας,

θὰ παρελάσουν σκηναί, πρόσωπα, φυσιογνωμίαι καὶ τύποι γνωστότατοι εἰς τὴν κοινωνίαν μας,

θὰ ἐξελιχθῶσιν ἐπεισόδια καὶ γεγονότα ἀδιαπτότου ἐνδιαφέροντος,

θὰ διαδραματισθῶσι συγκρούσεις παθῶν καὶ ριγιαστικαὶ περιπέτειαι,

θὰ ἀποκαλυφθῶσι χαμερπεῖς κοινωνικοὶ χαρακτήρες μὲ ὄλην τὴν τὴν μυσσρότητα,

θὰ ἀναδειχθῶσι καὶ ψυχαὶ εὐγενεῖς, ὡς μέσα εἰς τέλμα ἀδάμαντες.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

εἶναι προωρισμένον νὰ γοητεύσῃ, νὰ ἐλκύνῃ, νὰ συναρπάσῃ κάθε ἀναγνώστην καὶ ἀναγνώστριαν, διότι εἶναι πιστὴ φωτογράφισις τῆς ζωῆς, ποῦ τρέχει γύρω μας, διότι εἶναι ἀληθὲς κάτοπτρον τῆς κοινωνίας μας.

Παρακολουθήσατε τὸ νέον πρωτότυπον ἔργον:

ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ,

τὸ ὁποῖον ἔχει γραφῆ ἐπίτηδες διὰ τὸ ‘Ασ’Ολα.

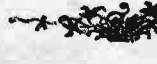
ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ

ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Καὶ καὶ πάλι μ’ ἐσπρωξε στὸ τρισμακάριο τὸ νησί μὲ τὰ παραμυθιὰ κάλλη. Πηγές, βουνὰ δροσόλουσα, γλυκὸ μου λιμανάκι ἐσὺ, σὰς ξαναβλέπω πάλι! Ἀνήσυχῃ θὰ περπατῶ στὸ μαγικὸ ἀερογιάλι καὶ μὲ καρδιὰ πικρὴ θὰ κόβω τ’ ἀγριολούλουδα καὶ τὸ φτωχὸ θυμάρη στὴν κάθε κορυφῇ. Πάρτε με καὶ κοιμίστε με στὸν ἴσκιό σας καὶ πάλι, δειτράκια στοργικά, καὶ σεῖς, μυρτιές, ραντίστε μου τὸ σκεπτικὸ κεφάλι μὲ τ’ ἀνθία τὰ λευκά. Καὶ σεῖς—ὦ σεῖς—περήφανα καὶ θεῖα κυπαρίσσια, μὲ τὴ σεμνὸπρεπῆ στολή, σκορπῆστε τὴ γαλήνη σας αὐτὴ τὴν παραδεισῖα στὴν ταραγμένη μου ψυχῇ!

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

Ἡ νεᾶνις ὄφειλεν, ἄλλως τε, νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι δὲν ἔφερε διόλου τύχην εἰς τὸ ἀρχαῖον σπίτι τοῦ Μπρουσκάιλ. Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν αὕτη εἰσῆλθεν, ἐμβήκε μετ' αὐτῆς καὶ ἡ δυστυχία εἰς τὸ σπίτι ἐκεῖνο.

— Ὡ! μητέρα, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Μαρίκα, ἡ ὁποία εἴξευρε πολὺ ὀλίγον νὰ ὑποκρίνεται, εἶσθε ἀκόμη λυπημένη. Μὴ εἰσθε ὁμως κακιωμένη μαζί μου, δὲν εἶναι ὄλο σφάλμα μου.

Ἡ Αἰκατερίνη τῆς ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ μετ' ἐν τῆς μειδίαμα τὴν συνεχώρησεν. Εἴξευρεν, ἄλλως τε, καλῶς, ὅτι τὸ σφάλμα δὲν ἀνήκεν ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν Μαρίκαν. Ἐνοχος ἦτο ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τὴν ἔκαμε τόσον ὠραίαν, ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἠθέλησεν, ὅπως δύο ἀδελφοὶ ζηλοτυπήσωσι δι' αὐτήν. Ὁχι, δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ. Τοῦτο θὰ ἦτο ἀδικον. Ἐπειτα, μήπως ἡ κόρη αὕτη δὲν ἠγάπα τὸν Βερτράνδον, αὐτὸ δὲ τὸ γεγονὸς δὲν ἀπετέλει εὐαρέσκειαν διὰ τὴν Αἰκατερίνην;

— Καθήσατε, δεσποινὶς Μαρίκα, τῆς εἶπε, σπογγίζουσα τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ Θεὸς μᾶς δοκιμάζει ἀπὸ κάμποσο καιρὸν, ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ βραδείη πολὺ ἀκόμη, ἐλπίζω.

Ἡ Μαρίκα ἐκάθησε καὶ ἐπὶ μίαν ὥραν ἔμεινε πλησίον τῆς Αἰκατερίνης, ἐρωτῶσα καὶ παρηγοροῦσα αὐτὴν ὅσον ἠδύνατο.

Αἰτία τῆς μεγάλης θλίψεως τοῦ κ. Μπρουσκάιλ ἦτο φυσικὰ ἡ μυστηριώδης ἀναχώρησις τοῦ Κυπριανοῦ. Ἡ μητέρα διηγήθη τὰ διατρέξαντα: τὸ ταξίδι τοῦ Μπρουσκάιλ εἰς τὸ Βιαριτζ καὶ τὸ μάταιον τῶν ἀναζητήσεών του. Ὁ Κυπριανὸς δὲν παρείχε σημεῖα ζωῆς, ἡ δὲ ἀστυνομία, ἡ ὁποία εἶχεν εἰδοποιηθῆ, δὲν κατώρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ τὸ κρησφύγετόν του. Εἶχον πλέον τὴν ιδέαν, ὅτι ἀνεχώρησε διὰ τὸ Βορδὼ τὴν ἰδίαν ἡμέραν, καθ' ἣν εἰς τὸν περίβολον τοῦ καζίνο συνήντησε τὸν πατέρα του. Ἀλλ' ἔκτοτε ἦτο εἰς τὸ Βορδὼ, ἦτο εἰς τὸ Παρίσι ἢ ἔφυγεν εἰς τὸ ἐξωτερικόν; Ὁ Θεὸς μόνον τὸ εἴξευρε.

— Καὶ ὁ κύριος Βερτράνδος; ἠρώτησεν ἡ κόρη, προσπαθοῦσα νὰ κρύψῃ τὸ ἐρύθημα, τὸ ὁποῖον ἀνήλθεν εἰς τὰς παρειὰς τῆς.

— Ἄ! ὁ Βερτράνδος! αὐτός, τοῦλάχιστον, πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ.

— Πότε;

— Εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός! Προσπαθοῦμεν νὰ διευθετήσωμεν τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ ἄνδρας μου εἰδοποίησε τὸν ἐξάδελφόν του ἱατρόν. Ἄ! πρέπει νὰ ἐπανέλθῃ τὸ παιδί μου, τὸ σπίτι μας πειὰ κατήντησεν ἔρημο.

Ἡ Μαρίκα δὲν ἠκούε πλέον ἡ εὐτυχία τῆς ἔψαλλε τὸ καλλίτερον τραγοῦδι εἰς τὴν ψυχὴν τῆς. Τὰ μάτια τῆς ἐξήστραπτον, ὡς ὠραία ἔαρινή ἠώς. Τί τὴν ἐνδιέφερον αἱ θλίψεις τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Μπρουσκάιλ, ἀφοῦ ὁ Βερτράνδος θὰ ἐπανήρχετο;

Ἠγέρθη, ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ κάμῃ μερικὰ βήματα εἰς τὸ δωμάτιον, διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν θγκαθεῖσαν εὐτυχίαν τῆς. Τῆς ἐφαίνετο, ὅτι δὲν ἐβράδιζεν εἰς τὴν γῆν, ὅτι εἶχε πτέρυγας.

Ὡ! ὁ Βερτράνδος τῆς θὰ ἐπανήρχετο! θὰ συνήντα λοιπὸν ἐλεύθερον καὶ ἰδικόν τῆς τὸν νέον εἰς τὸ λιβάδι τῆς βρύσης! Εὐθὺς ὡς θὰ ἐπέστρεφε, θὰ τὸν ὠδήγει ἐκεῖ, ὅπου τὸ πρῶτον συνηνήθησαν, ἐκεῖ, ὅπου τὸ πρῶτον ἐγεννήθη ὁ παιδικός, ὁ ἀφελῆς ἔρωσ των, ὁ ὁποῖος κατόπιν ἐγιγαντώθη καὶ ἐμεγάλωσεν. Ἐκεῖ, εἰς τὸ ἴδιον μέρος ἡ κόρη μίαν φορὰν ἀκόμη θὰ ἐξήτει ἀπὸ τὸν Βερτράνδον συγγνώμην, διότι τὸν εἶχε παραγνώρισει.

Ἡ Μαρίκα ἀπεχαιρέτησεν εὐθὺς μετὰ ταῦτα τὴν Αἰκατερίνην. Ἠσθάνετο ἡ κόρη, ὅτι ἡ ἐνδόμυχος αὐτῆς χαρὰ ἠρμονίζετο πολὺ δυσαρέτως πρὸς τὴν θλίψιν τῆς μητέρας. Τὴν ἠσπάσθη καὶ ὑπεσχέθη νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ ἐκ νέου πρὸ τοῦ τέλους τοῦ μηνός.

— Θὰ τοῦ γράψετε πολλοὺς χαιρετισμοὺς ἐκ μέρους μου, δὲν εἶναι ἔτσι; ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ προσθέσῃ ἡ κόρη κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

Ἡ κόρη ἀπεμακρύνθη ταχέως, ὡς ἂν ὑφαρπαζομένη ὑπὸ πτερυγῶν.

Ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν ὁ ἐξάδελφος τοῦ Μπρουσκάιλ, ὁ ἱατρός, ἠσχολεῖτο, ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Βερτράνδου ἀπὸ τὸ ἄσυλον. Δὲν ἦτο καὶ τόσον εὐκόλον πρᾶγμα τοῦτο, ὡς κατ' ἀρχὰς ἔνο-

μισθη. Ἐπρεπε νὰ γίνουν δύο ἐπάλληλοι ἱατρικαὶ ἐξετάσεις καὶ ἐπειδὴ ὁ Βερτράνδος ἐξενευρίζετο καθ' ὅλων αὐτῶν τῶν διατυπώσεων, ἐπειδὴ ἡ προσδοκία τῆς εὐτυχίας του τὸν καθίστα λίαν ἀνυπόμονον, ἦτο πολὺ πιθανόν, ἐξ αἰτίας ὅλης αὐτῆς τῆς νευρικῆς διεγέρσεως, νὰ τὸν εὕρισκον οἱ ἱατροὶ περισσότερον τρελλὸν τώρα ἀκριβῶς, ὅτε ἔπρεπε νὰ φανῆ ὑπὲρ ποτε ψύχραιμος καὶ ἀπαθής.

Εὐτυχῶς, ἡ ἀδεια τῆς ἐξόδου τῷ ἐδόθη περὶ τὸ τέλος Ἰουλίου.

Ὡ! αἱ ἀτμομηχαναὶ τοῦ σιδηροδρόμου, τί γλυκὺ ἄσμα ἔψαλλον εἰς τὸν Βερτράνδον τώρα! Τοῦ ἔλεγον μὲ τὰ δυνατὰ τῶν, τὰ ζωηρὰ συρίγματα:

— Ἐλα, ἔλα, σὲ περιμένομεν, δὲν τὸ ξέυρεις; Θὰ ἐπανίδῃς τὸν ὠραῖον ποταμὸν τῆς πατρίδος σου, τὸ πατρικὸ σου σπίτι, τὰ κτήματά σου, ποῦ τόσον ἀγαπᾷς, θὰ ἰδῆς τὴν...

Ἀνεχώρησεν ἕνα πρωὶ μετ' ὅν πατέρα του, τὸν σκυθρωπὸν Μπρουσκάιλ, τοῦ ὁποῦ ἡ ῥάχη εἶχε κυρτωθῆ ἀρκετὰ καὶ τὰ μάτια θολώσκει ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ τελευταίου εἰς τὸ Βορδὼ ταξιδίου του. Μία ἐπιστολὴ τῆς Αἰκατερίνης πρὸς τὸν Βερτράνδον, τοῦ ἐξήγησεν, ὅτι ὁ Κυπριανὸς προὔξενει πολλὰς στενοχωρίας εἰς τὴν οικογένειάν του, ἀλλ' ὁ Βερτράνδος δὲν ἐγνώριζεν ἀκόμη, ὅτι ὁ ἀδελφός του εἶχε φύγει καὶ ὅτι ἀφήκε τοὺς γονεῖς του ἀνευ εἰδήσεών του.

Ὁ Μπρουσκάιλ τοῦ διηγήθη, εὐθὺς ὡς ἐξήλθον ἀπὸ τὸ ἄσυλον, μὲ σύντομα λόγια, τὰ ὁποῖα ὁμως ἦσαν χρωματισμένα μὲ πολλὴν ἀπογοήτευσιν. Καὶ ἐνῶ ἔλεγεν αὐτὰ, ἔρριπτε παρατηρητικὸν βλέμμα γύρω του, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ὅτι θὰ συνήντα τὸ χαμένο παιδί του.

Ἐπὶ τινὰ λεπτὰ καὶ ὁ Βερτράνδος εἶχεν αἰσθανθῆ λύπην. Τὸν συνεχίνει πολὺ ἡ ἐπάνοδος του εἰς ἕν σπίτι, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν κατῶκει πλέον ἡ εὐτυχία.

Ἄλλ' ἠδύνατο ἐπὶ πολὺ νὰ διατελῆ λυπημένος; Ἡ σκέψις μόνη, ὅτι ἦτο ἐλεύθερος μετὰ τριῶν ἑτῶν ἀπομόνωσιν, ὅτι ἠγάπα καὶ ἀντηγαπᾶτο ἀπὸ τὴν Μαρίκαν, τὴν ὁποίαν θὰ συνήντα μετ' ὀλίγον, ὄλ' αὐτὰ τὸν ἔκαμον τόσον εὐτυχῆ, ὥστε τοῦ ἀπέκλειον πᾶσαν μελαγχολίαν.

Ἐμειδία διαρκῶς πρὸς ὄλα, καὶ πρὸς τὸν πατέρα του αὐτόν, ὅστις πλέον ἀπελπισθεῖς, ὅτι θὰ συνήντα τὸν Κυπριανόν, ἐφθασεν ὑπερμελαγχολικὸς εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου.

Ὅταν δὲ ἐκάθησεν εἰς τὸ βαγόνι, ὅταν ἡ μηχανὴ ἤρχισε νὰ σύρῃ τὸν εἰρημὸν καὶ νὰ τὸν φέρῃ πρὸς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα, ὦ! τότε ποῖος θὰ περιγράψῃ τὴν εὐτυχίαν τοῦ νέου!

Τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς ἐπλημμύρισαν τὰ μάτια του.

Ὁ Βερτράνδος ἠγάπα βεβαίως τὴν Μαρίκαν, ἐν τούτοις δὲν ἠγάπα ὀλιγώτερον τὸ πατρικὸ του σπίτι, πρὸς τὸ ὁποῖον συνεδέετο μὲ τόσας ἀναμνήσεις.

Τώρα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Βερτράνδου ἀνεμιγνύοντο ζωηρὰ καὶ ἐπιτακτικὰ δύο αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα συνηνοῦντο καὶ κατέκλυζον τὴν καρδίαν του: ἡ ἀγάπη τοῦ πατρικοῦ του σπιτιοῦ καὶ τῆς οικογενειακῆς του ζωῆς, καὶ ἡ ἀγάπη τῆς Μαρίκας, ἡ ὁποία τώρα θὰ ἐστόλιζε τὴν ζωὴν ἐκείνην τοῦ Βερτράνδου.

Δύο λοιπὸν ἀγάπαι, δύο σφοδροὶ ἔρωτες ἀνέμενον τὸν Βερτράνδον ἐκεῖ, διὰ νὰ τὸν περιστέψωσι, διὰ νὰ τὸν ἐναγκαλισθῶσι, διὰ νὰ τὸν φέρωσιν εἰς τὴν εὐτυχίαν.

(ἀκολουθεῖ)

Ἐφθασαν ἐσχάτως:

Ἀπόσταγμα φυτῶν δυναμωτικῶν καὶ χαμαιμήλου γερμανικοῦ (δίδει ὠραίας χρυσιζούσας ἀνταυγίας εἰς τὴν κόμην). Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέρμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν). Κρέμαι Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 (ἐξαλείφει καὶ τὰς παλαιότερας ρικνάδας τοῦ προσώπου καὶ δίδει εἰς τὸ δέρμα λευκότητα καὶ βελουδίνην ὄψιν). Διάφορα Lotions (ἀπαράμιλλα διὰ τὴν καθημερινὴν περιποίησιν τοῦ προσώπου). Κραγιὸν διὰ τὰ χεῖλη καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐρυθρὸν ἀρ. 29 (δίδει εἰς τὰς παρειὰς καὶ τὰ χεῖλη χρῶμα μαγευτικόν). Ἐρυθρὸν ἀρ. 31 (παρέχει ὠραιότητα χωρὶς νὰ φαίνεται). Montonnières, Πεταλοῦδες. Ταινίαι τοῦ μετώπου. Ταινίαι πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός. Διάφορα Κοσμητικά. Μπριλλαντῖναι κρυσταλλωμένα, καὶ ὄλα τὰ κατάλληλα πρὸς διατήρησιν καὶ ἀνανέωσιν τῆς γυναικείας ὠραιότητος

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ὨΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλῃ ὁδῷ, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Εκατομμύρια φιλιά...

Ο Οκτάβιος Τζιουβλε, εκατομμυριούχος Βραζιλιανός, διευθυντής μεγάλου οίκου εξαγωγής, έχοντας έδραν εις Νέαν Υόρκην, συνελήφθη άκριβώς, καθ' ην στιγμήν ήτοιμάζετο να έπιβή του ύπερκααναίου, δια να μεταβή εις Εύρώπην χάριν των έργασιών του.

Τήν στιγμήν εκείνην, ούτε ο ίδιος, ώς έλεγεν, έγνώριζε την άφορμήν της συλλήψεώς του, αλλά την έπομένην όλοι αι έφημερίδες της Νέας Υόρκης άφιέρωσαν όλοκλήρους σελίδας εις τδ ειδύλλιον του Βραζιλιανού μετά της μίς Μονίκας Μπόρντεν.

Ο Βραζιλιανός μετά μίαν ώραν άφέθη έλεύθερος, άφου κατέθεσεν έγγύησιν 1,250,000 φράγκα, διότι τόσα έζήτησεν ο δικηγόρος της τέως φίλης του.

Ο Τζιουβλε είχε γνωρισθή πρό έτους μετά της μίς Μονίκας, ώραιότατης Άμερικανίδος κλειδοκυμβαλιστρίας, εις την όποιαν έδωκεν ύπόσχεσιν γάμου.

Ο γάμος θα έγίνετο και ήσαν ήδη όλα έτοιμα, ότε μίαν ώραιάν πρωίαν ή μίς Μονίκα έλαβε την έξής έπιστολήν του Οκταβίου της:

«Μετά συντριβής καρδίας σου γράφω, ότι ή μήτηρ μου έπ' εϋδενί λόγω συγκατατίθεται εις τόν γάμον. Θα σέ ένθρομώμαι πάντα. Έκατομμύρια εκατομμυρίων φιλιά εις τά ρόδινά σου χείλη».

Τήν έσπέραν της ίδιας ήμέρας ο Οκτάβιος Τζιουβλε έλαμβανεν, άντι άλλης άπαντήσεως, έν φύλλον χαρτοσημασμένον, διά του όποιου ή μίς Μονίκα τόν ειδοποιεί, ότι άντι «εκατομμυρίων εκατομμυρίων φιλημάτων», έπροτίμα μόνον δύο εκατομμύρια φράγκων, έπως τόν άπολλάξη της ύποσχέσεως του γάμου.

Ο Ιππότης μας ήρνήθη πᾶσαν άποζημίωσιν, αλλά την στιγμήν, καθ' ην ήτοιμάζετο να άναχωρήσῃ, συνελήφθη.

Άμφιβάλλετε, ότι έπλήρωσεν εις μετρητά τά εκατομμύρια των φιλημάτων;

ΟΥΡΑΝΙΑ Ε. ΒΑΖΛΑΜΑΔΖΗ

Μίαν φοράν άκόμη ο άδυσώπητος Χάρων επέδειξε την φρενικαστικήν του σκληρότητα. Μίαν φοράν άκόμη μ' έν φύσημά του ριγηλόν έσβυσε τας νυμφικάς λαμπάδας, πού είχαν άναφθῆ με την φλόγα της άγάπης και των έλπίδων, δια να σύρη την νύμφην από της νυμφικής παστάδος κάτω εις τδ ψυχρόν χῶμα νεοσκαφεύς τάφου.

Η Ούρανία Ε. Βαζλαμαδζή — τδ γένος Χρ. Σαγκιούλογλου, πρό μηνός άκριβώς συζευχθείσα τόν Ιατρών κ. Ε. Βαζλαμαδζήν — ή σεμνή, ή ένάρετος, ή γλυκεία νύμφη της χθές, άδοκήτως και άπηνώς άφηρηπάγη από τδ φύσημα βροτολογίου άνέμου και την παρελθούσαν Πέμπτην έν Χάλκη, παρά τας προσπαθείας της έπιστήμης και της οικογενείας της την στοργήν, άφήκε την τελευταίαν πνοήν έν μέσῳ των γόνων των όδυρομένων οίκειών της.

Η κηδεία της μεταστάσης έγένετο συγκινητικωτάτη την έπιούσαν έν τῆ έρατεινῆ νήσῳ έν μέσῳ πολλού κόσμου, συμμετασχέντος άπαντος του Ιερού κλήρου της κοινότητος και των κωδώνων του Ιερού ναού έξαγγελόντων από προίας τδ θλιβερόν γεγονός. Μετά την νεκρώσιμον άκολουθίαν, ψαλείσαν έν τῳ Ιερῳ ναῳ του άγίου Νικολάου, ο Ιερατικός προϊσταμενος αιδεσιμ. πατήρ Δημήτριος δι' όλίγων, άλλ' έξόχως χαρακτηριστικῶν, άπεχαιρέτησε την νεκράν, επί δε του τάφου, έν τῳ νεκροταφείῳ της κοινότητος, ο Ιατρός κ. Ε. Μουρουνάκης άπήγγειλεν ώραιότατον και λίαν συγκινητικόν ποίημα.

Στέφανοι κατετίθησαν πολλοί και έκλεκτοί επί του λευκού φερέρου της νεκρῆς νύμφης, ο δε κ. Γρηγόριος Καισαριδης, άντι στεφάνου, προσέφερεν ύπερ του Συσσιτίου της κοινότητος Τζιβαλίου μίαν λίραν Τουρκίας.

Επί του νεοσκαφεύς τάφου της εις αύρατούς άπελθούσης άτυχούς Ούρανίας λείβομεν δάκρυ πένθους, εύχόμενοι αύτῆ μέν την μήμην αιώναν, τοίς πενθούσι δε την άπώλειάν της την έξ ύψους παραμυθίαν.

Στην πολύκλαυστον Ούρανίαν μας.

Εις τόν βωμόν του έρωτος έσβέσθη, καθώς σβύνει εις την εικόνα του Χριστου λαμπάς λευκή κηρήν' ησθάνθης την νεότητα εις νεκρικήν κοιλάδα και με τόν τάφον ήλλαξες την νυμφικήν παστάδα.

Είν' αλήθεια πῶς μάς έφυγες; είν' αλήθεια πῶς χαριτωμένη νύφη πεταξες στους άγγέλους; Δέν σ' άρεσε ή συντροφιά μας, κομάρι του σπιτιού μας; Πράγματι, δέν γνώρισες την τρυφερή άγάπη της μάννας σου, γιατί πολύ μικρή την στερήθηκες. Μήπως, άρά γε, δέν σ' έφθανεν ή άγοπή του συζύγου σου; μήπως τ' άδέλφια σου και οι συγγενείς σου δέν σ' αγαπούσαμε πολύ, Ούρανία; Σὺ δέν μάς άγάπησες κ' έφυγες, άγάπη μας μονάχη, πριν να προφθάσῃς ν' απολαύσῃς της χαρῆς της νέας σου ζωῆς κι' άφήκες στους συγγενείς σου άγιάτρευτη λύπη. Ποιός να μάς έλεγεν, όταν πριν άπ' ένα μήνα σέ καμαρώναμε με την νεφική στολή σου, πῶς σέ λίγο, με την ίδια εκείνη στολή, θα σ' έδίναμε νύφη στο Χάρο! Έφυγες και, άντι γιὰ

γαμήλιο τάξιδι, ταξίδευσες τδ παντοτεινό. Για τδ μακρυνό δέ αυτό δρόμο σου σ' έστόλισεν ο άνδρας σου, σ' έστόλισαν τ' άδέλφια σου. Κι' από μάς, τ' άλλα σου τ' άδέλφια, μη περιμένης άλλο τι, άν και πολλά ταιριάζουτε στον πολύτιμό σου νεκρό, παρά τὰ δάκρυά μας, άντι λεύλουδα άληθινά και νεκρικό στεφάνι. Κ' έπεί σά ύψηλά, πού θα εύρης την άληθινή άγάπη κ' εύτυχία στην άγκαλιά των γονέων σου, μη ξεχνᾷς και μάς τους συγγενείς σου, γιατί και οὐ ποτε δέν θα λησμονηθῆς, άλησμόνητη και γλυκειά μας Ούρανία.

Γ. και Ι. Σ.

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Άρραβῶνες.—Εύχαρίστως έπληροφορήθημεν έν Σαμφούντος τους άρραβῶνας της χαριτοβρύτου και άρίστης μορφώσεως δεσποινίδος Άννης, θυγατρῆς του έπει διευθυντού της Τραπέζης Άθηνών κ. Μιχ. Τριανταφυλλίδου, μετά του κ. Κλεάνθους Π. Σαράφογλου, μεγαλεμπόρου, νέου λαμπρῆς καταγωγῆς και σπανίας άνατροφῆς.

—Ώσαύτως αύτόθι έτελέσθησαν οι άρραβῶνες της καλλιμόρφου και διά πλείστον χαρίτων κεκοσμημένης δεσποινίδος Άννης, θυγατρῆς του κ. Ν. Βλάχου, μουδίρου του τμήματος της γεωργίας έν τῆ έκείσε διευθύνσει του Μονοπωλείου των Καπνῶν, μετά νέου έν των τὰ πρώτα φερόντων και άρτίως μεμορφωμένου, του κ. Βλαδ. Ματζαράκη, καπνεμπόρου έν Δρέσδη. Εις άμφοτέρα τὰ ζεύγη των μεμνηστευμένων και τας οικογενείας των άπευθύνομεν ελικρινῆ συγχαρητήρια, εύχόμενοι προσεχῆ και την δια του ύμεναίου ένωσιν.

Μνημόσυνον.—Έπιστέλλουσιν ήμιν έν Σαμφούντος ύπό ήμερομηνίαν 12 Ιουλίου: Τδ παρελθόν Σάββατον, έν μέσῳ πολλῆς συγκινησεως, έτελέσθη έν τῳ μητροπολιτικῳ ναῳ έτήσιον μνημόσυνον ύπερ άναπαύσεως της ψυχῆς του τόσοσιν σκληρῶς και προάφως άρπαγέντος πολυκλαύστου Ορέστου Ι. Περισσορέτου. Πάντες οι τιμώντες την μήμην του μετασεύάντος έσπευσαν να ένώσωσι τας δεήσεις των μετά των της άπαρηγορητου και τεθλιμμένης οικογενείας του.—Γ. Δ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ειδικός περί την χειρομαντίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ' έκάστην εις την κατοικίαν του: Μπέγιουλου, Χαμάλ-μπασι, όδός Δάλια, Χαϊρήλ χάν, άρ. 11. Εϊσοδος εκ της δεξιᾶς θύρας του χαλίου. Ο έπιστήμων ούτος δια της χειρομαντικής του δυνάμεως κατορθώνει να έξακριβώσῃ τὰ παρόντα, να προείη τὰ μέλλοντα και να μεταβάλῃ την τύχην των συμβουλευομένων αυτών. Η χειρομαντία, ή άρχαιοτάτη των επιστημῶν, επικυροῦται από την ροήν των αίωνων. Προς διαπίστωσιν της ικανότητος του ως άνω χειρομάντου, άποταθήτε άπαξ προς αυτόν.

Τὰ καλλίτερα κρασιά, τὰ εύγευστότερα ρακιά εις τας αποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

έν Γαλατῳ, Φερμυενζιλίε, 86—90. Τηλέφ. 1105.

La Lumiere Electrique

Etablissements d'entreprises electro-techniques.

(Λά Λουμιέρ 'Ελεκτρικ)

Έργοληπτικά Καταστήματα παντοειδούς ήλεκτροτεχνικής έγκαταστάσεως

ΓΡΑΦΕΙΑ: Τσετσιγιάν Χάν, άρ. 10—12.

ΔΙΕΚΔΕΞΗ: Οδός Τελεμαχίου, άρ. 27.

ΝΑΪΛΗ - ΒΕΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

έν Γαλατῳ, Σαρόγλου χάν, άριθμ. 6, όπισθεν της Κρεδι Λιωνάι.

Διεκπεραίωσις πάσης ύποθέσεως εις όλα τὰ δικαστήρια.

Σκέψις ἀνδρός.

— Τί γλύκα, τί νοστιμάδα και τί πλούτη! Και όμως μιά τόσον πλουσία, σάν κι' αὐτή, νά μή ἔχη κἀνάνα, ἂν και εἰμπορῆ νά θρέψη δέκα συζύγους!

Τί ἐπόμενα.

— Τί μοῦ λές; ἐπλάκωσε τὸ τρῶμ τὸν ἄνδρα μου; Τὸν δυστυχισμένο! Τί ἄτυχος ποῦ εἶναι! ἐφοροῦσε τὰ καλά του ροβχα!

Ὅρισμός.

— Μ' ἐρωτᾶτε τί εἶναι ὁ σύζυγος; Εἶναι ὁ γίγας, ὁ ὅποιος φέρει τὸ βάρος μιᾶς γυναίκος, και ἀπὸ τὸ ὅποτον ζητεῖ νά ἐλαφρωθῆ μὲ τὴν βοήθειαν τῶν συζύγων τῶν φίλων του.

ΚΩΜΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Τὸ ΙΔΙΟ

(ΣΥΖΥΓΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ)

Δειλινὸ Κυριακῆς. Ὁ κύριος εἶναι ἐξαπλωμένος εἰς ἓνα διβάνι, καπνίζει τὸ ποῦρό του και διαβάζει ναρκωμένως μιαν ἐφημερίδα. Ἐμφαίνει ἡ σύζυγος ταραγμένη.

Ἡ κυρία. — Πές μου, καλέ, τί εἶδους Κυριακῆ εἶναι αὐτή, ποῦ περνοῦμε; μονοτονία, μονοτονία, μονοτονία. Ὅλην τὴν ἡμέρα κλεισμένη μέσα νά σέ κυτάζω, ποῦ καπνίζεις.

Ὁ κύριος. — Και ὅμως ἐγὼ ἀπολαμβάνω. Δὲν ξεύρεις, τί ὠραία ποῦ εἶναι, νά εὐρίσκειται κἀνεις ἐξαπλωμένους μέσα εἰς τοὺς κοπτούς τοῦ σιγάρου του και νά παρακολουθῆ τὰς σκέψεις του.

Ἡ κυρία. — Αὐτὸ εἶναι ἀνδρικός ἐγωϊσμός. Σαῖς οἱ ἄνδρες κυτάζετε μόνον τὸν ἑαυτὸν σας και δὲν φροντίζετε διόλου διὰ τὰς γυναῖκάς σας, ποῦ πρῶτα κἀνατε τὸν ξετρελλωμένον, ἕως ποῦ νά τὴς πάρετε.

Ὁ κύριος. — Και ὅμως τὸ πρῶτ' ἐβγήκαμεν ἔξω.

Ἡ κυρία. — Αὐτὸ εἶναι ἄλλο πρᾶγμα. Και οὐ τὸ πρῶτ' ἐκάπνισες και ὅμως τώρα ξανακαπνίζεις. Τί φοβερὸ πρᾶγμα νά εἶναι κἀνεις γυναῖκα!

Ὁ κύριος. — Μά, ψυχὴ μου...

Ἡ κυρία. — Τίποτε. Δόξα τῷ Θεῷ, ποῦ ἡ Κυριακῆ ἐρχεται μιά φορά τὴν ἑβδομάδα και μιά φορά τὴν ἑβδομάδα ἔχω τὸ βύσανό σου αὐτό. Ἄλλως, τί θά ἐγινόμουν!

Ὁ κύριος. — Ὡστε λοιπὸν δὲν σ' ἀρέσει ἡ συτροφιά μου;

Ἡ κυρία. — Και πειὰ εἶναι, παρακαλῶ, ἡ συτροφιά, ποῦ μοῦ κἀνεις; Δὲν με συνοδεύεις στὰ μαγαζιά, δὲν με συνοδεύεις στὰς ἐπισκέψεις, δὲν μοῦ κἀνεις ποτὲ τὴν γνώμην μου.

Ὁ κύριος. — Τί λές, ἀγάπη μου; Και πότε σου ἀρνήθηκα τίποτε;

Ἡ κυρία. — Νά, τώρα, τώρα, ποῦ θέλω νά βγοῦμε λιγάκι ἔξω.

Ὁ κύριος. — Βγαίνουμεν, ἀφοῦ τὸ θέλεις... Και ποῦ προτιμᾶς νά πάμε; στὸν κῆπο ἢ πουθενά ἄλλοῦ;

Ἡ κυρία. — Ἐσκέφθηκα νά πάμε στὴς κυρίας

Ἀδαμίδου. Εἶναι πολὺ καθὼς πρέπει ἄνθρωποι. Ἐχω καιρὸ νά τοὺς ἰδῶ δὲν ξεύρεις πόσον τοὺς ἐπεθύμησα!

Ὁ κύριος. — Πολὺ καλά, πᾶμε ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν νομίζεις, πᾶς εἶναι ἡ ὥρα ἀκατάλληλη; ἐκεῖ θά ἀρχίσετε τῆς ὀμιλίας, θά ἐλθῆ ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ και τότε θά ἀναγκασθῶν νά μᾶς κρατήσουν.

Ἡ κυρία. — Και τί με τοῦτο, φίλε μου; νά ξεύρης, ὅτι, ἂν μᾶς κρατήσουν, θά τὸ κάμουν ἀπὸ εὐχαριστήσιν.

Ὁ κύριος. — Ναι, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν μᾶς περιμένουν, πιθανὸν νά μὴ ἔχουν τίποτε ἑτοιμον.

Ἡ κυρία. — Μὴ τὰ λές αὐτὰ σὲ μιά νοικοκυρὰ σάν και μένα. Μιά καθὼς πρέπει κυρία, δὲν τὰ σασίζει ποτὲ ὅταν ἔχη φαγὶ γιὰ δύο, μὴ νομίσῃς, ὅτι δὲν εἰμποροῦν με τὸ ἴδιο νά χορτάσουν και ἄλλοι δύο ἀκόμη.

Ὁ κύριος. — Και ὅμως...

Ἡ κυρία. — Δὲν ἔχει ὅμως ὅλο τὸ ζήτημα εἶναι δύο πιάτα παραπάνω. Ἐλα, πᾶμε θά εὐχαριστηθῶ πολὺ ἂν τοὺς ἰδῶ εἶναι πολὺ καθὼς πρέπει κυρία ἢ γυναῖκα τοῦ Ἀδαμίδου. Ἐλα, πᾶμε.

Ὁ κύριος (ἐτοιμαζόμενος). — Πᾶμε.

(Ἐν τῷ μεταξὺ κρούεται ἡ θύρα, ἡ κυρία βλέπει με τὸν τρόπο ἀπὸ τὸ στόρι τοῦ δρόμου τὴν εἰσοδὸν και ὀπισθοδρομῆ ἔντρομος).

Ὁ κύριος. — Τί τρέχει; ποῖος εἶναι;

Ἡ κυρία. — Αὐτὸς ὁ Ἀδαμίδης με τὴν γυναῖκά του. Τοὺς ἀθλίους! ὦρα ποῦ τὴν βρῆκαν νά κτυποῦν τῆς πόρτες τῶν ξένων σπιτιῶν! Τὸ ξέρεῖς ποῦ μᾶς παρασκότισαν;

Ὁ κύριος. — Ἐγὼ ἐνόμισα ποῦ θά χαρῆς, ἀφοῦ ἐπιθυμοῦσες τόσο νά τοὺς ἰδῆς... Ἐτσι με τὴν ἐπίσκεψίν των γλυτόνομεν ἓνα κόπον.

Ἡ κυρία. — Ὅχι, δὲν εἶναι τὸ ἴδιο πρᾶγμα.

Ὁ κύριος. — Πῶς δὲν εἶναι τὸ ἴδιο πρᾶγμα; Ἦθελες νά τοὺς ἰδῆς ἰδοῦ, ἐρχονται, θά ὀμιλήσῃς, θά τὰ πῆτε!

Ἡ κυρία. — Θεέ μου! ὦ; πότε θά βάζω θεογνωσία σ' ἓνα ἡλίθιο σάν και σένα;

Ὁ κύριος. — Λέγε με ἡλίθιο, ἐγὼ πάγω ν' ἀνοίξω.

Ἡ κυρία. — Μὴ, πρὸς Θεοῦ. Ξεύρεις τί κἀνεις; τὸ κατάλαβες; Ἄν καθήσουν ὡς τὴν ὥρα τοῦ φαγιοῦ;

Ὁ κύριος. — Τόσο τὸ καλλίτερο, θά φᾶμε μαζί.

Ἡ κυρία. — Τί εἶναι αὐτὰ ποῦ λές; Πῶς εἰμποροῦμεν νά θρέψωμεν δύο ἄλλους ἀκόμη;

Ὁ κύριος. — Δέο ἄλλοι εἰμποροῦν νά προστεθοῦν εἰς τὸ τραπέζι και νά χορτάσουν ὅλοι. Αὐτὰ τὰ καταφέρνει πάντοτε μιά καλὴ νοικοκυρὰ.

Ἡ κυρία. — Τί βλακαῖες εἶναι αὐτές, ποῦ λές; ποῦ τῆς ἐμαθες; Ἐξάπαντος ἀπὸ τὴν προκομμένη τὴ μάνα σου.

Ὁ κύριος. — Καλά, οὐ δὲν μοῦ τὰ ἔλεγες πρὸ ὀλίγου!...

Ἡ κυρία. — Ἐγὼ; Θεέ μου, πῶς δὲν καταλαβαίνει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος! Τί μοῦ τὸν ἔδωσες νά τοῦ βάλω μυαλό, ἀφοῦ οὐ δὲν εἰμπόρσες;

Ὁ κύριος. — Και ὅμως ἔχομεν ψητό, ἔχομεν μουσακά, τυρί, φρούτα, γλύκισμα, τί ἄλλο θέλεις;

Ἡ κυρία. — Αὐτὰ δὲν τᾶκαμα γιὰ νά τὰ φάγῃ αὐτὴ ἡ καρακόξα, ποῦ ἐνοχλεῖ τὰ σπύτια τῶν ξένων με τὴν ἀδιακρισίαν τῆς τέτοια ὥρα.

(Ἀκούεται διὰ δευτέραν φοράν τὸ κουνδοῦν).

Ὁ κύριος. — Ἐγὼ πάγω νά ἀνοίξω.

Ἡ κυρία (ἔξαλλος). — Μὴ, γιατί φωνάζω ἀμέσως ποῦ με σκότισες, πῶς μ' ἐκτύπησες, πῶς με τυραννίζεις. Μὴ, γιατί λιποθυμῶ...

(Πίπτει ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντρον ψιθυρίζουσα:)

— Τοὺς ἀθλίους, τοὺς ἀδιακρίτους, τὰ παράσιτά! Δὲν θά τοὺς ἀνοίξω, δὲν θά τοὺς ἀνοίξω, δὲν θά τοὺς ἀνοίξω.

(Μίμησις)

ΚΑΠΟΙΟΣ

ΚΕΝΤΡΑ ΑΝΑΨΥΧΗΣ

ΚΗΠΟΣ ΤΑΞΕΙΜΙΟΥ. — Καθ' ἐκάστην συναυλία. Εἰς τὸ Ταξιμ-Μπάρ μουσικὴ ἐκλεκτὴ. Ποιὰ πρωτίστης ποιότητος.

Κινηματογράφος Δωρεάν. — Καθ' ἐκάστην, ὦραν 10 μ. μ., κινηματογραφικαὶ παραστάσεις ἐν ὑπαίθρῳ εἰς τὸν κῆπον Ταξιμίου.

ΚΗΠΟΣ ΜΝΗΜΑΤΑΚΙΩΝ. — Κέντρον τοῦ ἀριστοκρατικοῦ κόσμου. Συναυλία καθ' ἐκάστην ὑπὸ πολυμελοῦς ἐκλεκτῆς ὀρχήστρας. Μανδολινάτα κατὰ Δευτέραν και Πέμπτην. Ὑπηρεσία ἀμειπτος.

Κινηματογράφος Ἀμφιθεάτρον. — Καθ' ἐκάστην ἐν ὑπαίθρῳ δύο παραστάσεις ἐκλεκτῶν ταινιῶν ἐντὸς τοῦ κήπου Μνηματακίων. Ἀλλαγὴ τοῦ προγράμματος τὴν Παρασκευὴν και Δευτέραν.

Κινηματογράφος Κοσμογράφος. — Πάντοτε ἐκλεκταὶ αἱ ταινίαι τοῦ ἀνακαινισθέντος κινηματογράφου τούτου, και διὰ τοῦτο εἶναι πάντοτε κοσμοβριθής.

Τὰ παλαιὰ Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστῶνται ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἰατρῶν ὡς τὰ μόννα κατάλληλα δι' ἀναρρωνύοντα, ἀδυνατούς και ἀνααιμικούς. Μπέγιογλου, Χαμάλ-μπαση, ἀριθμ. 52